

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

47. ČÍSLO / XVI. ROČNÍK

9 Kč (12 Sk)

23. LISTOPADU 2008

Z obsahu:

Víra ve Zmrtvýchvstalého
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
5. listopadu 2008
- strana 2 -

**„Máš vytrhnout stovky
duší z rukou satana“**
Jednou z velkých součas-
ných mystiček je Vanda
Boniszewska (1907-2003)
z kongregace
Sester od andělů
- strana 4 -

Pět trnů Králova Srdce
... smrtelné hříchy,
vlažnost srdce, rouhání,
zanedbávání svatého
přijímání a nevděčnost
- strana 8 -

Kristus - Král všeho světa
Střety satanova králov-
ství s královstvím Krista
prostřednictvím economic-
kých, politických, soci-
álních a pseudonábožen-
ských idolů
- strana 9 -

Kdo hledá, najde
Konvertita René de Boer
vypráví o svém obrácení
- strana 10 -

**Pán Ježíš
o svých kněžích**
Zasvěcení službě slova
- strana 11 -

Jan Mostaert (1472-1555): Ježíš korunovaný trním

Jestliže Kristus nevstal, marné je naše kázání, marná je vaše víra..., protože pak jste ještě ve svých hříších (1 Kor 15,14.17). Těmito silnými slovy prvního listu Korintským dává svatý Pavel na srozuměnou, jak rozhodující význam přikládá Ježíšovu zmrtvýchvstání. Na této události totiž spočívá řešení problému obsaženého v dramatu Kříže. Kříž sám o sobě by nedokázal vysvětlit křesťanskou víru, bez něj by zůstala do konce tragédií, znamením absurdity života. Velikonoční tajemství spočívá na faktu, že onen Ukřižovaný vstal třetího dne podle Písma (1 Kor 15,4) – tak to dosvědčuje prvokřesťanská tradice. To tvoří svorník v klenbě Pavlovy christologie: všechno se točí kolem tohoto gravitačního středu. Cíle učení apoštola Pavla vychází a opět směřuje k tajemství Toho, kterého Otec vzkřísil z mrtvých. Zmrtvýchvstání je základní danost, je to jakoby vše předcházející axiom (srov. 1 Kor 15,12), na jehož základě může Pavel formulovat své veškeré hlásání (kerygma): Ten, který byl ukřižován a který tak projevil nesmírnou Boží lásku k člověku, vstal a je mezi námi živý.

Neporušenost tradice

Je důležité postřehnout vazbu mezi hlásáním zmrtvýchvstání, tak jak je formuloval Pavel a jak ho před Pavlem používaly první křesťanské obce. Zde je skutečně možno vidět důležitost tradice, která Apoštola předchází a kterou on chce s velkou úctou a pozorností dál předávat. Text o zmrtvýchvstání, obsažený v kapitole 15,1–11 prvního listu Korintským, dobře zdůrazňuje vazbu mezi „přijímat“ a „předávat“. Svatý Pavel přikládá velký význam písemné formulaci tradice; když na konci úryvku zřetelně zdůrazňuje: *ať už takto kážeme já nebo oni* (1 Kor 15,11), vrhá tak světlo na jednotu kerygmatu, hlásání pro všechny věřící i pro všechny ty, kteří budou Kristovo zmrtvýchvstání hlásat.

Víra ve Zmrtvýchvstalého

Tradice, na kterou navazuje, je zdroj, ke kterému spěje. Originalita jeho christologie nikdy nespočívá v tom, že by se odtrhla od tradice. Kerygma apoštolů vždy předsedá Pavlovi osobnímu zpracování; všechna jeho argumentace spěje k obecné tradici, ve které je vyjádřena víra, jakou sdílí všechny církve, tvořící jen jednu jedinou Církev. Tak nabízí Pavel pro všechny doby způsob, jak budovat teologii a jak kázat. Teolog, kazatel ne-

vytváří nové vize světa a života, ale stojí ve službách předané pravdy, ve službách předaného skutečného faktu o Kristu, Kříži, o zmrtvýchvstání. Jeho úkolem je pomáhat nám, abychom dnes za starými slovy pochopili skutečnost „Boha s námi“, tedy skutečnost pravého života.

Nezbytnost svědectví

A na tomto místě je třeba upřesnit: svatý Pavel při hlásání zmrtvýchvstání se nesna-

ží předkládat organický naukový výklad, nechce psát něco jako příručku teologie, ale předkládá téma tak, že odpovídá na pochybnosti a konkrétní otázky, které přicházely od věřících, je to tedy příležitostný diskurs, ale plný víry a žité teologie. Setkáváme se tu s koncentrací na to podstatné: my všichni jsme ospravedlněni, tzn. stali jsme se spravedlivými, spasil nás Kristus, který zemřel a vstal pro nás. Především se tedy vynořuje fakt zmrtvýchvstání, bez něhož by křesťanská víra byla prostě absurdní. Onoho velikonočního rána se stalo něco mimořádného, nového a současně velmi konkrétního, vyznačujícího se velmi přesnými znaky, které zaregistrovali četní svědkové. Také pro Pavla jako pro ostatní autory Nového zákona se zmrtvýchvstání váže na svědectví těch, kteří přímo zažili Zmrtvýchvstalého. Jedná se zde nejen o to, vidět ho zrakem nebo smysly, ale také vnitřním světlem, které nutí uznat za objektivní to, co vnější smysly dosvědčují jako objektivní fakt. Pavel tedy – podobně jako čtyři evangelisté – přikládá základní význam tématu zjevení, které je základní podmínkou pro víru ve Zmrtvýchvstalého, který opustil prázdný hrob. To jsou dvě důležité fakta: hrob je prázdný a Ježíš se reálně zjevil. Tak se utváří onen řetěz tradice, který skrze svědectví apoštolů a prvních učedníků dospěje k budoucím generacím a nakonec až k nám. První svědectví nebo první způsob, jak vyjádřit toto svědectví, je hlásat zmrtvýchvstání Krista jako syntézu evangelijního hlásání a jako kulminační bod cesty spásy. Pavel to všechno koná při různých příležitostech: stačí se podívat do Listů a Skutků apoštolů, kde vždy vidíme, že podstatným bodem je pro něho být svědkem zmrtvýchvstání. Chtěl bych citovat jen jeden text: Pavel, uvězněný v Jeruzalémě, stojí před veleradou jako obžalovaný:

Pokračování na str. 12

Editorial

Když se náš Pán Ježíš Kristus na Pilátovo naléhání doznal k tomu, že je Král, pokládal za nutné ihned zdůraznit, že v tomto případě se jedná o království zcela odlišné ode všech ostatních. Nápadné je především tím, že zde na zemi postrádá veškerý mocenský aparát, který jinak patří k nezbytné výbavě každého království. Ježíš však za své poslání pokládá nikoliv panování a výkon moci. Tento Král kraluje tak, že slouží a vydává svědectví pravdě. Mluvil o tom, když hlásal Boží království, ale nikdy přitom nemluvil o sobě jako o vladaři. K jeho „pravdě“ patří i ten nejlepší způsob, jakým by lidé měli spravovat své věci soukromé i veřejné.

Je třeba říct, že králové v Písmu svatém nepatří zdaleka ke kladným postavám, spíše naopak. Když na jeho stránkách vystupují poprvé, jsou to pohanští vladaři, kteří zle utiskují Abrahámovu rodinu, a obdobně je tomu po další dobu Starého zákona. Mnoho těchto králů Hospodin exemplárně zahubil. Když pak i Izraelité zatoužili po svým vlastním králi, Hospodin jim to vymlouval a dlouho se zdráhal. Varoval je, že budou pod králem úpět, že jim vezme to nej-

lepší z nejlepšího, ale oni trvali na svém. Pomazal jim tedy na krále Saula, který po počátečních vojenských úspěších zpychl a nakonec skončil neslavně. V jeho nástupci Davidovi z kmene Jesse Bůh založil královský rod, z něhož se měl narodit Spasitel, který bude kralovat nad potomstvem Davidovým, ovšem narodí se v době, kdy tento rod bude zcela zchudlý a bezvýznamný, jeho město zapomenuté a sám Král všeho světa se v něm narodí jako bezdomovec. Právě tyto skutečnosti zcela zvláštním způsobem odpovídají Ježíšovu slovu, že „jeho království není odtud“. Jako se slavným Králem králů a Pánem pánů se s ním pak setkáváme až v poslední knize Písma, která nás přenáší na konec časů, tedy do doby, kdy celý svět bude muset definitivně přijmout skutečnost, že „Jeho království nebude konce“. Pak ovšem každý, kdo odmítá být Jeho poddaným, bude vyvržen „do temnoty, kde bude pláč a skřípání zubů“.

Že nic tak nesvádí člověka k zneužití jako svěšená moc, dokazují ovšem názorně již samotní první králové v Izraeli. Ačkoliv je dosadil na trůn sám

Pokračování na str. 13

Konec dějin

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Pane, kde jsme tě viděli?

Přijmi to jako projev velké Pánovy lásky, že tě chce včas seznámit s velkolepým vyvrcholením lidských dějin. Dej se od něho zavést tam, kde končí všechen čas a kde také končí každá změna. Toho, co můžeš zatím jen pozorovat, budeš se jednou s naprostou jistotou osobně účastnit s tím důsledkem, že po všech proměnách prožitých v čase budeš už zcela neodvolatelně a provždy buď to nekonečně šťasten, nebo zoufale nešťasten. Ježíš ti líčí tuto vrcholnou událost prostými, ale velmi výmluvnými slovy. To, co od něho slyšíš, není podobenství. Je to více než prorocství.

Syn člověka přichází, aby se představil ve svém plném jasu a slávě, následován nekonečným zástupem dobrých duchů. Přichází jako Král králů a Pán pánů, aby zasedl na svůj stolec, trůn slávy i spravedlnosti.

Jsou před ním myriády lidských synů a dcer od počátku až do konce časů, které andělé shromáždili ze čtyř úhlů světa. Nelekej se takového množství. To není bezhlavý dav a není tu žádná tlačence. Nikdo se tu neztratí a všichni mají k sobě navzájem i k Beránkovu trůnu stejně blízko. Všichni velmi dobře vnímají slávu toho, kterého stavitelé zavrhlí, ale který se stal kvádrem narožním, skrze něhož všechno povstalo a skrze něhož všichni měli dojít do slávy nebeského Otce. Bez nedokonalých smyslů bezprostředně nazírají, jak se jeho někdejší chudoba, ponížení a utrpení, každá z jeho ran proměnily v nekonečnou vznešenost, slávu a nevyslovnou krásu. Ti, kteří ho milovali a ctíli, patří na něho v radostné úctě a vděčném úžasu. Ti, kteří jej odmítali, pohrdali jím a plivali po něm a popírali ho, jsou zděšení jeho existencí a majestátem. Je to nejvyšší triumf pravdy, dobra a spravedlnosti.

Ale nejen On, i všechny ty nespočetné lidské bytosti jsou obdivuhodně proměněny. Jedni jsou radostně překvapeni, do jaké krásy se proměnila jejich někdejší těla, i ta nejubožejší, vetchá, zkroucená stářím a utrpením, aby vyšla najevo dobrota jejich srdce, spravedlnost jejich duše a všechny jejich rány a bolesti se změnily ve znamení slávy. Ti druzí jsou zděšení svou vlastní ošklivostí, ve které se viditelně a v celé nahotě zračí ohavnost spáchaného zla i důsledky zanedbaného dobra. Na každém je zcela evidentně patrné, kam patří: zda k *ovcím*, nebo *ke kozlům*. Nic už nezůstává skryté, nevysvětlené, utajené, každý tu

stojí v obnažené pravdě před Soudcem, před celým lidstvem i sám před sebou.

Ať už byla jakkoliv rozdílná doba, kdy kdo žil, všechno lidské vědění a pokrok tu váží jen tolik, kolik dobra bylo skrze ně prokázáno těm, kteří to potřebovali. I všechny modlitby a všechna zbožnost jsou tu zhodnoceny přesně podle toho, nakolik vedly a posilovaly ve službě Kristu skrytému v našich bližních. Zatímco jedny zachvacuje radostné dojetí a úžas nad tím, jakou hodnotu mají před tváří věčného Krále i ty nejskromnější skutky upřímné a nesobecké dobroty a lásky, ti druzí jsou zcela zdrceni náhlým poznáním neúprosné skutečnosti, že ten, komu tak křivdili, ubližovali, kým pohrdali, nad koho se vyvyšovali a na koho si troufali, byl sám Bůh a Král nebe i země. Tento Soudce nepotřebuje žádné důkazy, žádné svědky, žádná vysvětlení, zbytečná je každá obhajoba. On sám osobně přijímal všechno dobro, které bude odměněno, i všechno zlo, které musí být potrestáno. Zbylo tu místo jen pro radostný úžas nebo beznadějně zděšení.

Pojďte, požehnaní mého Otce, ujměte se království, které je pro vás připraveno od počátku světa. Ježíš ti potvrzuje, že jediný smysl stvořitelského díla i celých dějin spásy byl od věčnosti v tom, abys mohl jednou definitivně spočinout v lůně svého nebeského Otce. Co však mohou očekávat ti, kteří sami odmítli toto nejvelkolepější pozvání?

Ježíš se tu zjevuje jako Alfa i Omega. On stál na počátku, když bylo skrze něho všechno stvořeno. Když si pak člověk zneužitím vlastní svobody uzavřel cestu do království, *on pro nás lidi a pro naši spásu sestoupil z nebe, byl ukřižován a třetího dne vstal.* Zůstal lidem více než nablízku ve své Církvi, ve svém slovu, ve skromných způsobách chleba a vína i v pokorné podobě bližních: ve všech chudých, ponížených, opuštěných, trpících hladem a žízni. Nechtěl nic víc, než abychom mu uvěřili, byli pokřtěni a přijali jeho skutečnou blízkost, jeho společnost a jeho cestu. Nyní na konci časů jeho oslavení vyžaduje, aby definitivně dovršil své vítězství nad Zlem, nad jeho strůjci i nad jeho spojenci. *Odejděte ode mne, zlořečení, do věčného ohně!* Zdá se ti osud *kozlů* příliš krutý? Je to jen pravý opak nekonečné blaženosti, kterou jim Lásky tak marně nabízela.

Zatím čas ještě nekončí. Tvůj Král, který ti jednou řekne buď to – *Pojď!* nebo, – *Odejdi ode mne!*, stojí tu u tebe jako tvůj Pastýř, Bratr a nejlepší Přítel. Řekni mu, co bys rád uslyšel, až přijde ve slávě. On určitě přijde!

Přijď, Pane Ježíši! (Zj 22,20)

Bratr Amadeus

Liturgická čtení

1. čtení – Ez 34,11–12.15–17

Tak praví Hospodin: „Hle, já sám vyhledám své stádo a ujmu se ho. Jako se pastýř stará o své stádo, když je mezi svými rozptýlenými ovce, tak budu pečovat o své ovce a vysvobodím je ze všech míst, kam se rozprchly v mlhavém a mračném čase. Já budu pást své stádo, já jim dám odpočinek – praví Pán, Hospodin. Budu hledat ztracené, zpět přivedu rozptýlené, obvážu zraněné, posílím slabé, budu střežit tučné a silné, pást je budu svědomitě. Co se pak týká vás, moje stádo – tak praví Pán, Hospodin – budu soudit mezi ovci a ovci, mezi berany a kozly.“

2. čtení – 1 Kor 15,20–26.28

Bratři! Kristus vstal z mrtvých, a to jako první z těch, kteří zesnuli. Protože smrt přišla skrze člověka, přijde skrze člověka také vzkříšení mrtvých. Jako totiž pro svoje spojení s Adamem všichni propadli smrti, tak zase pro svoje spojení s Kristem všichni budou povoláni k životu. Ale každý v tom pořadí, jaké mu patří: na prvním místě je Kristus; pak ti, kteří jsou Kristovi, až přijde. Potom nastane konec, až odevzdá své království Bohu a Otcovi a až zlomí vládu všech možných knížat, mocností a sil. On totiž musí kralovat, „dokud mu (Bůh) nepoloží všechny jeho nepřátele k nohám“. Jako poslední nepřítel bude pak zničena smrt. A až mu bude všechno podřízeno, tehdy se i sám Syn podřídí tomu, který mu to všechno podřídil, aby byl Bůh všechno ve všem.

Evangelium – Mt 25,31–46

Ježíš řekl svým učedníkům: „Až přijde Syn člověka ve své slávě a s ním všichni andělé, posadí se na svůj slavný trůn a budou před něj shromážděny všechny národy. A oddělí jedny od druhých, jako pastýř odděluje ovce od kozlů. Ovce postaví po své pravici, kozly po levici. Tu řekne král těm po své pravici: ‚Pojďte, požehnaní mého Otce, přijměte jako úděl království, které je pro vás připravené od založení světa. Neboť jsem měl hlad, a dali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a dali jste mi napít; byl jsem na cestě, a ujali jste se mě, byl jsem nahý, a oblékli jste mě; byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste ke mně.‘ Spravedliví mu na to řeknou: ‚Pane, kdy jsme tě viděli hladového, a dali jsme ti najíst, žíznivého, a dali jsme ti napít? Kdy jsme tě viděli na cestě, a ujali jsme se tě, nebo nahého, a oblékli

Pokračování na str. 14

Vanda Boniszewska se narodila v roce 1907 a pocházela ze zbožné a vlastenecké zemanské rodiny, žijící v oblasti Vilna. Její dědeček přišel při lednovém povstání o svůj majetek a teprve jeho syn za peníze vydělané těžkou prací v Americe koupil 50 ha zemědělské půdy v Nové Kamionce u Nowogródku. Vandina matka byla Židovka, kterou adoptovala katolická rodina a postarala se o její náboženskou výchovu. Byla pokřtěna v 16 letech, když si sama uvědoměle zvolila katolickou víru. František a Helena Boniszewských měli 11 dětí. V jejich domě panovala náboženská atmosféra, vzájemná pomoc, úcta k práci a láska k vlasti.

Vanda jako 16letá dívka

Vanda již záhy zatoužila po řeholním životě. Když měla 16 let, přihlásila se do nové kongregace Sester od andělů, založené arcibiskupem Vincencem Kluczynským. Byla to kongregace skrytá, bez řeholního oděvu a měla pomáhat kněžím v pastorační práci. Vanda nebyla přijata, protože byla ještě příliš mladá, a doporučili jí, aby ukončila školní vzdělání jednoročním hospodářským kurzem. Fotografie z té doby nám ji představují jako hezkou a veselou dívku s vlasy spletenými do copů. Kongregace ji nakonec přijala v roce 1926.

Vanda si přinesla do řeholní společnosti bohatý duchovní život a mystické zážitky. Vidala Pána Ježíše během mše svaté a ten

„Máš vytrhnout stovky duší z rukou satana“

Mystici a stigmatizovaní jsou zvláštním darem pro církev a pro celé lidstvo. Skrze ně apeluje Bůh zvláštním způsobem na lidské svědomí a vyzývá lidi k obrácení a pokání. Jednou z velkých současných mystiček je Vanda Boniszewska (1907–2003) z kongregace Sester od andělů. Je to neobyčejná postava, kterou Bůh vyvolil, aby podobně jako Marta Robinová a jiní stigmatiči dnešních časů vydala svědectví heroické oběti, která odčiňuje před Bohem zlo ve světě.

k ní promlouval a předpovídal jí obtížnou cestu oběti a očekával od ní ochotu přijmout ji: „Tvůj život bude život na kříži. Snaž se, abys z něho nesestoupila, protože nepřítel chystá vojsko,“ – ta slova slyšela často ještě v rodném domě. Od dětství se jí stávalo, že když viděla někoho v utrpení nebo nemoci, prosila Pána Ježíše, aby mohla vzít toto utrpení na sebe, a tak se také stávalo.

Cesta na horu ukřižování

V řeholním životě se mystické zážitky začaly množit. Pán Ježíš ukazoval své vyvolené stále častěji, co od ní očekává: „Zcela se mi odevzdej!“ A jindy jí řekl: „Mám v úmyslu učinit z tebe obět.“ Mladička řeholnice naslouchala těmto slovům „Nejmilovanějšího“ s pokorou, i když ne bez obav.

Největší neklid a zmatek v duši jí působila obava, že požadavkům Pána Ježíše nebude moci dostát v řeholi, do které vstoupila. Začala se ohlížet po

klauzurním životě v kontemplaci, modlitbě a askezi. Ale Pán Ježíš jí ujistil, že jí chce mít právě v kongregaci Sester od andělů: „Chci, abys pro mne přinesla tu obět a zůstala zde. Dám ti milost vytrvalosti.“ A když dále pomyslela na odchod k benediktinám, uslyšela výrazný hlas: „Jestliže miluješ ukřižovaného Ježíše, zůstaň zde.“ A tehdy odpověděla: „Dobře.“

V den obláčky ve Vilně jí Pán Ježíš řekl: „Chci, abys byla ukřižovaná za ty, kteří nechtějí znát kříž, a hlavně tě chci ukřižovat za ty, ke kterým nejsem skoupý v milostech.“

Velkou pomocí pro sestru Vandu, kterou jí Pán Ježíš slíbil, byli její zpovědníci. Ti jí poručili, aby zapisovala Ježíšova slova. Díky tomu můžeme dnes sledovat duchovní život této mystičky. Její poznámky, které zapisovala a předkládala zpovědníkům, kteří je pečlivě studovali, přivedly je k poznání, jaké je poslání jejich světlenek.

Vanda v kruhu své rodiny (horní řada první zleva)

Sestra Vanda chápala stále zřetelněji, proč pro ni Pán Ježíš vybral kongregaci, která má pomáhat kněžím. Pánu Ježíši šlo právě o tuto pomoc, ale v tomto případě na mnohem vyšší úrovni. Nestačí totiž konání katechezí, práce ve farnosti nebo ve farní kanceláři, ale kněžské povolání je třeba podporovat především modlitbou a obětí.

Pán Ježíš mnohokrát vysvětloval sestře Vandě, v čem spočívá její poslání: „Chci, abys trpěla pro mne. Vybral jsem si tě, abys odčiňovala neuctu, které se mi dostává od zasvěcených duší. (...) Všechny milé i bolestné chvíle máš obětovat za kněze a řeholní řády. (...) Opájím se touhou po svatosti duší mně zasvěcených. (...) To Já, Ježíš, čekám v Hostii na tebe a přináším ti mnoho milostí. Svěřuji ti úkol vytrhnout duše kněží ze spárů nepřitele. Dítě moje, já působím a budu působit, dokud se kněz z bludné cesty nevrátí zpět. Chci, abys mi v tomto konání byla útěchou. Máš konat zadostučinění tak dlouho, jak dlouho chci. Nejvíce trpím od duší nerozhodných a lehce scházejících na bludné cesty. Moje umírání se týká hříchů celého světa, a ty pocituješ jen jeho maličkou část.“

Spolu na kříži

Ten malý úděl v utrpení Pána Ježíše nabýval stále větší míry. Sestra Vanda začala nejdříve pocítovat bolesti v místě Spasitelových ran, a to se dělo během mše svaté, při pobožnosti křížové cesty, o prvních čtvrtcích a prvních pátcích v měsíci. Zevní stigmata se objevila v roce 1934. Vanda je pečlivě ukrývala až do doby, kdy si jich všiml sám zpovědník P. Tadeáš Makarewicz. Krátce nato si těchto ran i dalších znamení, jako jizev po bičování či zranění hlavy, všimla její bezprostředně nadřízená sestra, ale protože věděla o tom, jak velice záleží stigmatizované na diskretnosti, sama ji prala obvazy a pečovala o ni.

Stigmata sestry Vandy byla součástí její oběti za kněze a řeholní řády. Pán Ježíš jí dával na srozuměnou, že zvláště miluje duše jemu zasvěcené, a protože ty jsou mu nejbližší, velice trpí, když nejdou v jeho šlépějích, ale má s nimi vždy veliké slitování.

Sestra Vanda se pečlivě starala, aby o jejich mystických zážitcích nevěděl nikdo kromě jejího zpovědníka a představených; bála se, že by jinak propadla pýše. Když dostala stigmata, přestala jezdit na návštěvu domů. Měla tichou dohodu s milovaným Spasitelem, že dary, které jí udělil, se neobjeví před nepolanými očima.

Snažila se co nejlépe plnit všechny své povinnosti v řeholním domě, pomáhat lidem, vyučovat děti náboženství (mezi její žáky patřil i pozdější kardinál a vratislavský metropolita Henryk Gulbinowicz), přemáhat se, projevovat poslušnost k sestrám a ujímat se i nepřijemných a těžkých prací. Jen z pokory a z poslušnosti zapisovala slova Pána Ježíše a podávala zprávy o mystických zážitcích, protože to zpovědnicí požadovali.

Horlivost obětí sestry Vandy za kněze a řeholní řády vyvolala reakce ze strany zlých duchů. Řeholnice měla falešné vize a rozhovory, přepadaly ji myšlenky na sebevraždu. V takových chvílích se utíkala pod plášť Matky Boží. Dvakrát prožila muka dušení a cítila se spoutána hrubými provazy, ze kterých se nemohla vysvobodit. Teprve příchod kněze a jeho exorcismy uvolnily z ní její pouta. Později se ukázalo, že její dobrovolně přijaté utrpení zachránilo dva kněze od sebevraždy oběšením.

Doba svědectví

Přes den byla Vanda obyčejnou řeholnicí bez hábitu, která pracuje jako katechetka nebo pomocnice na faře či při služebných pracích v klášteře. Vždy byla v dobré pohodě, s úsměvem na tváři. Delší dobu bydle-

Vanda během extáze

la v prostém domě kongregace v Przyciunách ve farnosti Bujwidze 40 km od Vilna. Tam prožily sestry šťastně 2. světovou válku, která se pak změnila v sovětskou okupaci. Rok 1946 postavil sestry před dilema: – Mají odejít do Polska jako repatriantky, nebo zůstat v SSSR? Vanda a matka představená Růžena Rodziewiczová se rozhodly, že zůstanou, aby pomáhaly kněžím, kteří ještě působili v pastoraci, mezi jinými i knězi v Bujwidzách Janu Pryszmontovi. Ale pronásledování zesilovalo. Řeckokatolická církev byla rozpuštěna a kněží byli za jakýkoliv třeba jen náznak pastorace stíháni. V objektu sestry v Przyciunách se ukrýval řeckokatolický kněz jezuita Antonín Ząbek.

Byl první den Velikonoc 9. dubna 1950. Sestry se časně ráno chystaly na vzkříšení do Bujwidz. Náhle byl celý objekt obklíčen milicí a vojskem, byla provedena domovní prohlídka, při které byl odhalen pater Ząbek.

Zatkl ho i se sestrou představenou. Když to Vanda viděla, ptala se v duchu Pána: „Co se to stalo? Kde jsi?“ Dostala tuto odpověď: „Smutek se teď bude rovnat smutku duši v očistci a bude trvat šest let – budeš procházet rouháním podobným rouhání v pekle, ale setrvej u mne, budu s tebou, pošlu ti anděla Těšitele, budeš zkoušena ještě více, ale s pomocí mé Matky zvítězíš.“

Za dva dni přijeli zatknout Vandu. Zavezli ji do budovy ministerstva ve Vilně. Začaly velice kruté výslechy. Důstojníci věděli, že mají před sebou řeholnici, proto pro některé to byl důvod k urázkám a zvláštní zlobě vůči „svaté podvodnici“, u jiných její stav budil pocity soucitu. Sestra Vanda nikdy neměla silný organismus a ve vězeňských podmínkách brzy onemocněla. Obnovila

Stigmata na nohou

se jí stigmata, která se v poslední době objevovala méně často. Nakonec bylo nutné převést ji do vězeňské nemocnice v Łukiszczách. Tam prodělala několik těžkých nemocí, ze kterých ji jakž takž vyléčili, ale zůstal problém stigmat. Lékaři nevěděli, co si s ni-

mi mají počít. Nepomáhaly žádné léky. Lékaři je popsali jako druh křečových žil, ale cítili, že mají co do činění s tajemstvím.

Období Vandina věznění, její „očistec“, je podrobně známé díky zápiskům, které po propuštění na příkaz zpovědníka napsala. Z těchto prostých a střídmych líčení vyvěrá celá pravda o míře utrpení stigmatizované sestry – očistci, jak to nazvala – a taktéž o působení Božím skrze ni.

Již ve vězeňské nemocnici v Łukiszczách pochopila své poslání: „Na velkém nemocničním pokoji jsem se snažila pomáhat těm, které nejvíce trpěly, a svoje porce mléka a chleba jsem dávala jiným trpícím. Modlily jsme se společně růženec, i když to bylo přísně zakázáno a při prohlídkách nám brali naše růžence a křížky vyrobené z chleba a ničily je, ale v tom ohledu jsem byla nenapravitelná a dělala jsem stále po svém.“

Fyzické utrpení ji provázelo ustavičně. „V důsledku těchto různých chorob jsem se změnila vůči svému Nejmilovanějšímu, to znamená, byla jsem smělejší, možná že dokonce – abych tak řekla – drzá. Obracela jsem se na něho s nejmenšími podrobnostmi, o všem jsem řekla jemu, jeho Matce, svatým a andělům strážným. Bylo mi líto uvězněných mladých lidí, kteří byli už odsouzeni k smrti zastřelením. Všechno jsem předložila nebi.“ Provázela ji myšlenka, že prožívá to, co prožívá Vězeň ve svatostánku. „Toto pochopení utrpení Vězně ve svatostánku mi

působilo více bolesti než utrpení těla, přičemž se v mé duši projevovala tak živá Boží přítomnost, že mi přinášela úlevu i v nejtěžším smutku mé duše.“

Po vynesení rozsudku – deset let odnětí svobody – vzhledem ke zdravotnímu stavu, který neumožňoval umístit ji do pracovního tábora, umístili Vandu do věznice v Uralsku. Tam byla častěji v nemocnici než ve společné cele. Protože nezanechala svých modliteb, ke kterým se přidávaly i spoluvězeňkyně, byla často předváděna k výslechu, kde ji týrali a odsuzovali do samoty. Tam však vydržela sotva dva nebo tři dny, a musela být odeslána do nemocnice. A tak se to opakovalo stále dokola. Prodlělala mnoho nemocí: zánežty ledvin, žlučníku, pobřišnice, chřipky, angíny, dvakrát zápal mozkových blan, operaci nádoru na hrudi, který vznikl po úderu při výslechu. Vypadala jako kostra potažená kůží. Lékaři se snažili jí pomoci, ale sami to pokládali za zázrak, že žije. Viděli její stigmata, byli svědky jejích extází, při kterých prožívala utrpení Pána Ježíše. Mysleli, že to ona umírá. Tvrdili, že to, čeho jsou svědky, překračuje kategorie medicíny.

Protože Vanda téměř nic nemohla sníst, měla radost, že své příděly může rozdávat jiným vězeňkyním. Její postoj plný přejícnosti, pokory a důvěry v Boha budil úctu, její společnice si ji oblíbily a připojovaly se k jejím modlitbám. Měli ji rádi i lékaři a sanitní personál. Mnoho funkcionářů, dokonce i ti, kteří ji vyslychali a trápili, přišli s prosbou, aby jim odpustila a modlila se za ně.

Jeden z nich, který ji obzvláště týral, přišel za ní v noci a řekl: „Teď jsem se přesvědčil, že Bůh existuje, protože svědomí mi nedá pokoj a musel jsem se poženat křížem. Moje matka je věřící a já chci být nyní také věřící jako vy.“ Nato mu Vanda odpověděla: „Velice toužím po tom, abyste získal víru, vy i celá vaše

Vanda (vpravo) se sestrou Rozálií

rodina.“ Později jí jedna ošetřovatelka sdělila šeptem, že ho vyhodili ze strany a přemístili jinam, když „řekl, že jste byla nespravedlivě odsouzena, a tvrdil že Bůh opravdu existuje“.

Nejhorší vzpomínky má na pobyt v samotce v izolaci bez kontaktu s kýmkoliv, ke kterému byla odsouzena na základě udání jedné spoluvězeňkyně: „Strašné, dlouhé, bezesné noci při malém červeném světle, které kazí zrak (...). Přicházejí černé myšlenky, že všechno je klam, nic není pravda, klamalas sebe i druhé (...). Těžko popsat ty stavy duše. (...) Jméno Ježíš, to bylo všechno, přemýšlet, modlit se. Jednou jsem byla schopna říct jen: – Maria, bez hříchu počatá. To období mohu přirovnat k peklu. (...) Bože, jak těžké je být bez Boha! Ubozí lidé, kteří ho neznají... Bůh mi tak chtěl dát zakusit život bez něho. Nikomu to nepřejí.“

Teprve po Stalinově smrti se vězeňský režim trochu uvol-

Vanda během mystického utrpení ve spojení s Ježíšem

nil. Vanda se vrátila do společné cely.

Stávalo se, že ze sna mluvila o Stalinovi, Beriovi, Abakumovi a Molotovovi věci, o kterých nic nevěděla ani ona, ani ti, kdo byli kolem ní. To vzbudilo pozornost a neklid vězeňských funkcionářů. U výslechů vysvětlovala, že o těch osobách nic neví, vždyť je už tolik let ve vězení. „Jestliže jsem řekla něco výstižného, je to od Boha nebo od mého Anděla.“

Jakým způsobem přežila sestra Vanda „očistec“ vězení a že všechno vydržela nejen fyzicky, ale i psychicky tolik let bez svátostí, vysvětluje nám jeden úry-

Vanda po opuštění věznice

vek z jejích vzpomínek. I v pokušení, aby si ukrátila svůj život, neztrácela z mysli přítomnost Boha nebo Matky Boží. „V takových chvílích jsem se v mysli přenesla do nějakého kostela, kde je Ježíš strašně smutno ve svatostánku, anebo když na nehodně vyslovená slova hříšného kněze sestou-

pil poslušně v křehkou podstatu hostie. Často jsem se snažila alespoň v myšlenkách spojit s anděly Eucharistie, abych ho velebila ve mši svaté. (...) Několikrát jsem měla dojem, že eucharistický Ježíš byl v mém srdci, i když to mohla být jen moje fantazie. Ale cítila jsem se tak, jako bych Ho přijímala. Ale jak? Ošetřovatelka mi podávala lék, ale místo léku to bylo svaté přijímání. Jaká radost! (...) Po takovém svatém přijímání jsem byla několik dní jako v náručí Nejmilovanějšího. Jaká to Láska! Odpočinula jsem si a zdálo se mi, že jsem nabrala sil na celý zbytek života ve vězení... Eucharistie uvězněná se mnou ve vězení..., ale pro myšlenku a přítomnost Boha je všechno možné. Naši Prostředníci byla jen a jen Maria.“

Nastal rok 1956, rok „oblevy“ v SSSR. Byly revidovány rozsudky, vězni propouštěni z táborů. Zasvitla naděje i na propuštění sestry Vandy Boniszewské a na repatriaci do Polska. Lékařka, která pečovala o zlepšení jejího zdravotního stavu, jí zašeptala: „Vy Vando, jste věřící, modlete se, brzy půjdete domů.“ Jeden dozorce, který Vandu zvláště týral, přiznal se potom personálu: „Víte, Bůh je proto, že já jsem celou noc nemohl spát, svědomí mi nedalo pokoj, proč jsem ubližoval tak těžce nemocné ženě. Bylo mi z toho tak smutno, že jsem ráno musel vstát a jít ji odprosit. Přineslo mi to úlevu, poprosil jsem ji o modlitbu za mne a za moji ženu a moje děti. Prosil jsem, aby mě Bůh neposlal mezi ďáblы.“

Nakonec 22. srpna 1956 došlo k revizi rozsudku Vandy Boniszewské a ten byl zrušen. Právně se mohla vrátit do Polska, ale byly obavy, že by to její zdravotní stav nevydržel. Byla proto přemístěna do nemocnice pro cizince u Moskvy. Tam prožila další ohrožení, stav „očistce“ tedy trval dále.

Skončilo to 15. října 1956: sestra Vanda po dlouhé cestě dorazila se skupinou osvobozených

Poláků do místa Biała Podlaska. „Přijali nás velice mile, koupel, večere, lékař a čisté lůžko“ – vzpomínala. Další den odjela do Varšavy a odtud do domu Sester od andělů v Chylicích.

V očekávání příchodu Pána

O tomto úseku jejího života víme nejméně. A byl velice dlouhý, trval 46 let. Prožila ho postupně v Chylicích, Běloustoku, v Lukowce u Varšavy a v Čenstochové, kde se sestrou Rodziewiczovou pracovaly jako hospodyně u bratří doloristů. Od roku 1988 byla vzhledem ke svému zdravotnímu stavu natrvalo umístěna do Chylic.

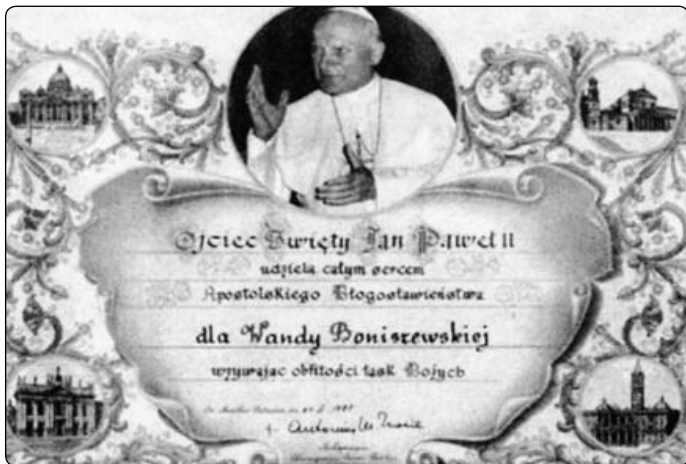
Utrpení ji provázelo všude. Z vězení se vrátila s podlomeným zdravím. V roce 1962 podstoupila operaci nádoru na mozku (meningiom). Bylo podezření, že má tuberkulózu. Sil měla málo a ke všemu ji v roce 1985 porazilo na ulici auto a způsobilo jí frakturu krčku stehenní kosti. Dvojí operace nepřinesla očekávaný efekt a sestra Vanda byla do konce života odkázána na berly. Nestěžovala si, ani o svých vězeňských zážitcích nikdy nemluvila.

Tyto okolnosti a opakující se mystické stavy (extáze, vidění, stigmata) – i když méně často – než kdysi, ale nadále hluboce ukrývané – způsobovaly, že sestra Vanda se nemohla plně účastnit společného života řeholnic, ačkoliv po tom velice toužila. Od roku 1974 stigmata zmizela, zůstaly jen rány na hrudi a na hlavě. Ne vždy pochopitelné chová-

ni sestry Vandy, její časté absence, mlčení o některých věcech – to vše vytvářelo ze strany jejího okolí určitý odstup i nedůvěru a podezřívání. Její zpovědník P. Jan Pryszmont, již známý z Przyciu, ji zahrnoval svou péčí zvláště tehdy, když už nemohla chodit, což bylo posledních deset let jejího života. K tomu přistoupila skleróza. Celý pozemský život sestry Vandy byl poznamenán velkým utrpením a současně vnitřní radostí a pokojem vyplývajícím z mystického sjednocení s Ježíšem v lásce, spoluykupitelském utrpení za spásu hříšníků. Pán přijal k sobě tento svůj obětí celopal 2. března 2003.

Všechno své utrpení přijímala sestra Vanda dobrovolně a obětovala je Ježíši za záchranu lidských duší ohrožených věčnou smrtí. Měla tak účast v tajemství umučení, smrti a zmrtvýchvstání Krista, tedy v dramatu jeho konečného vítězství nad hříchem, satanem, utrpením a smrtí. Ukazuje nám, že kněžská povolání potřebují ustavičné zázemí modlitby a obětí, neboť na duše Bohu zasvěcené má satan obzvláště spadeno. Zasvěcené osoby je třeba zahrnout nikoliv podezříváním a kritikou, ale modlitbami a obětmi a stále je svěřovat Ježíši, který si je z lásky vyvolil.

*Podle Jan Pryszmont.
Ukryta stygmatyczka.
Szczecinek 2003
(není k dispozici v češtině)
Z Miłujcie się 4/2008
přežil -lš-*

CREDO

Pane, věřím, že jsi ve mně!
 Pane, věřím, že chceš u mne vždy zůstat!
 Pane, věřím, že je Tvoje přání řídit a zachránit svět ze srdcí Tvých věrných!
 Pane, věřím v Tvoji lásku ke mně,
 Pane, věřím, že mi chceš pomáhat,
 Pane, věřím, že Tvoje láska chce pro mne jen to nejlepší!
 Pane, věřím, že mi budeš ukazovat správnou cestu!
 Pane, věřím, že mi budeš dávat správné poznání!
 Pane, věřím, že mi dáš sílu plnit Tvoji vůli!
 Pane, věřím, že se ode mne nikdy neodvrátíš!
 Pane, věřím, že mě nikdy nenecháš padnout!
 Pane, věřím, že mě chceš zachránit od každé viny!
 Pane, věřím, že vidíš mé sepjaté ruce!
 Pane, věřím, že slyšíš má prosebná slova!
 Pane, věřím, že mi otevřeš své srdce!
 Pane, věřím, že budeš za mne prosit Otce!
 Pane, věřím, že Tvoje Matka mi bude pomáhat!
 Pane, věřím, že mi pošleš na pomoc své anděly!
 Pane, věřím, že mi dáš milost zachraňovat duše pro Tebe!
 Pane, věřím, že mě s nimi přijmeš do své slávy!
 Pane, věřím, že budu smět být věčně u Tebe!

Matka Gabriela Bitterlichová

ZAHRA DA STRACHU

Jestliže se Evropa bude dále vzdalovat od Boha a hledat svou identitu ve vágním humanismu, hrozí jí nebezpečí, že se stane zahradou strachu. Jen Boží slovo dává člověku naději a radost. Proto je naléhavě třeba obnovit křesťanskou paměť a dědictví a vrátit se k historickým kořenům. Evropa tisíce katedrál, literatury a křesťanské hudby, ale také solidarity a křesťanské bliženské lásky má své východisko v Bibli. S ní je nevyhnutelně svázána. Prohlásil to kardinál Josip Bozanič z Chorvatska na biskupském synodu v Římě.

TRVALÁ HODNOTA NEDELE

Rakouští biskupové zdůraznili, že neděle jako den pracovního klidu je dar křesťanství evropské kultuře. Je to každý týden se opakující připomínka zmrtvýchvstání Ježíše Krista, které dává člověku sílu a naději. „Bez neděle nemůžeme žít,“ připomněl Benedikt XVI. slova severoafrických mučedníků při své návštěvě Rakouska. Neděle jako závazný den klidu je třeba zakotvit v evropské ústavě. Neděle neznámá pouze účast

na bohoslužbách, ale prohloubenou účast na rodinném životě, duchovní a tělesný odpočinek a příležitost k dobrovolné angažovanosti pro druhé.

OTEVŘENÍ ARCHIVŮ DO SEDMI LET

Rabín David Rosen žádal papeže Benedikta XVI., aby byly zpřístupněny vatikánské archivy z období nacistické a fašistické diktatury. On sám se však nepřipojuje k požadavku, aby byl proces blahorečení Pia XII. zastaven. P. Lombardi prohlásil, že je nerealistické očekávat otevření těchto archivů dříve než za 6-7 let. Jedná se o uspořádání 16 milionů dokumentů, které musí být zařazeny do 15 430 složek a 2500 fascikulů. Po skončení celé katalogizace bude věcí papeže, aby archiv zpřístupnil.

MODLÍ SE ZA PREZIDENTA

Američtí biskupové gratulovali Baracku Obamovi k jeho volebnímu vítězství a přejí mu mnoho Božího požehnání. Současně však požadují od něho úsilí na ochranu lidského života a překonání napětí ve světě.

Kath-net

Ježíšovo Srdce je tak velké, že ve své nekonečné lásce samo jako první chce každého milovat a zve ho, aby s ním sdílel jeho nekonečnou lásku, spojuje se s ním svou nekonečnou trpělivostí a pokorou a svým bezmezným milosrdenstvím. Ale člověk se naopak často ve své svobodě rozhoduje raději pro to, co Pána zraňuje, než pro to, co ho oslavuje. Co ho nejvíce oslavuje, je úplná podřízenost jeho svatě vůli a úsilí ve všem se mu líbit tím, že ho člověk následuje v jeho moudrosti a v jeho dokonalé lásce.

Co ho pak nejvíce zraňuje, je pochybovat o moci jeho lásky, pohrdat jeho životodárným slovem a odírat mu lásku, nezachovávat jeho přikázání, odmítat jeho dary a jeho milosti a nenásledovat ho na cestě pravé blaženosti.

Svatý František z Assisi zvolal již v roce 1224: „*Láska není milována!*“ Co by řekl teprve dnes při pohledu na společnost, která dává přednost duchu světa před jeho duchem? Je proto potřebné lidem dnešní doby připomínat, že naše hříchy Krista stále ještě přibíjejí na kříž a že mnohé naše vědomé a dokonce obhajované postoje vrážejí trny do Ježíšova Srdce a způsobují jeho krvácení podobně jako kopí, kterým Longinus probodl jeho bok.

Tehdy vytekla krev a voda na znamení, že člověk je vodou a krví Kristova Srdce obmyt a očištěn.

Z lidských skutků, které vrážejí trny do Ježíšova Srdce, jmenujme především těchto pět: smrtelné hříchy, vlačnost srdce, rouhání, zanedbávání svatě přijímání a nevděčnost.

Smrtelný hřích je vědomé odmítnutí člověka sdílet své srdce se Srdcem Ježíšovým. Je to souhlas se zlem a s neřestí, která uráží Boha, protože dává přednost Odpůrci, který bojuje proti Boží moudrosti a Boží lásce. Člověk, který se spojuje se zlem, odmítá, *aby v něm žil Kristus*. Rozhodl se spolupracovat se zlem

Pět trnů Králova Srdce

a podřizuje se ďáblu, který ho spoutává a činí si z něho svého otroka.

I když se člověk dopustí těžkého hříchu proti Ježíši Kristu, Pán ho neztracuje, ale dále klepe na jeho dveře, aby ho přivedl zpět na cestu pravé moudrosti a rostoucí lásky, oné moudrosti, která pozvedá lidského ducha k Bohu.

Každému odbojnému člověku, který propadl zlu, říká Ježíš: „Co jsem měl pro tebe učinit, a neučinil jsem? Prolil jsem pro tebe krev do poslední kapky, jaký užitek jsi z toho pro sebe načerpal? Živil jsem tě svým tělem, abych tvou duši očistil a posvětil tvé tělo, a ty jsi mnou pohrdl, zranils mě a pronásleduješ mě. Kéž bys poznal, co je to Boží dar, kéž by sis uvědomil, kdo jsem já a co dávám těm, kteří mi uvěřili a otevírají mi své srdce!“

Ale hříšná duše odpovídá svými myšlenkami, přáními a skutky: Ne, nechci, abys nade mnou panoval. Bůh tedy nechává tuto duši, aby šla po svých cestách, dokud na křížovatkách lidských cest nepozná prázdnotu světáckého života a nezatoží po kráse rádu a milosti, jak to učinil zblou-

dilý syn z evangelia: „*Vstanu a půjdu ke svému otci a řeknu mu: Otče, zhrěšil jsem proti nebi a proti tobě a nejsem hoden nazývat se tvým synem. Učiň mne jedním ze svých nádeníků*“ (Lk 15,18n).

Pro záchranu všech nešťastníků, kteří odmítají Boha Otce a nesmírně ho urážejí svými hříchy, chceme jako svatí Církve nasadit své modlitby, svou bliženskou lásku, své almužny, svá svatá přijímání a vyprošovat jim obrácení. Svatá Terezička se velmi modlila, aby uchránila vraha Pranziniho od věčné záhuby.

Matka Monika tak dlouho plakala, až se její syn obrátil a stal se knězem a biskupem v Hippo. Svatá Terezie z Avily se neúnavně modlila a umrtvovala za obrácení hříšníků. V jejím životopise můžeme číst, že se modlila tak vroucně a s takovou odevzdaností, že jí Pán sdělil, že intenzitou své modlitby a svých obětí pomohla šesti tisícům duší, které jednou uvidí ve slávě nebes a které jí budou děkovat.

Vyprošujme proto od Krista milost pro duše a jedneje tak, abychom svými modlitbami, oběťmi a bliženskou láskou zachránili alespoň jednu duši od

věčné smrti. Bůh nám bude za to tak vroucně děkovat, že zachránil i naši duši. Budme spoluvykupiteli s Kristem a s Marií a opakujme s Donem Boskem: „*Pane, dej mi duše, a ostatní si ponech.*“

Pak dostane náš život zcela jiný smysl a najde své naplnění v kontemplaci a dobrých skutcích, neboť není nic krásnějšího a většího pro Boží slávu než přivádět duše zpět do jeho království.

Následující skutečný příběh ukazuje, jak modlitby a oběti dítěte mohou přivést zpět ke Kristu i nejzatvrzejší srdce.

Jeden americký generál měl pro katolické náboženství jen pohrdání a sarkasmy, zatímco jeho manželka byla velice zbožná. Podařilo se jí, aby svou jedinou dceru vychovala k lásce k Bohu, i když i otec se snažil uplatňovat svůj vliv.

Toto děvče však těžce onemocnělo a její stav byl brzy beznadějný. „Můj milý tatínku, já za několik hodin zemřu. Prosím tě, řekni mi, mám věřit tomu, co mi říkáš ty, nebo tomu, co mě maminka naučila o milém Bohu a o nebi?“ Generál byl těmito slovy těžce ořesen. Se slzami v očích řekl: „Moje dítě, věř vždy tomu, co ti říkala tvoje matka.“ „Ale pak, tatínku, i ty musíš věřit v Pána Boha,“ zněla logická odpověď dítěte.

Otec opravdu nezapomněl na poslední prosbu své dcery. Vrátil se do Církve, kterou před mnoha lety opustil, a cítil se pojednou mnohem šťastnější a spokojenější než předtím.

Pane, odpusť mnoha křesťanům, nevěřícím, kteří pohrdají Tvoje láskou, kteří odmítají dbát na Tvoje přikázání. Odpusť mnoha hříšníkům, kteří vědomě setravávají ve smutném stavu a v hříšných neřestech. Můj Bože, nehleď na tvrdost jejich srdce, na jejich nevděčnost a otevři jim své Srdce, aby na ně proudila Tvoje milost a Tvoje milosrdná láska je přivedla k obrácení a k věčné radosti ve Tvém království.

Maria heute 25/2008

KATOLICKO-MUSLIMSKÉ FÓRUM

První společné katolicko-muslimské fórum vydalo na závěr svého třídenního zasedání společné prohlášení, ve kterém zdůrazňuje nezbytnost skoncovat se všemi formami utlačování, násilí a terorismu. Téma porady znělo: „Láska k Bohu a k bližním.“ Podle shodného názoru účastníků je lidský život nejdražší dar, který Bůh dává každé osobě, a je třeba ho chránit ve všech jeho fázích. V té souvislosti se také zdůrazňuje stejná důstojnost muže a ženy. Prohlášení také obsahuje rozdílné názory charakteristické pro jednotlivá náboženství. Účastníci shodně zdůrazňují potřebu náboženství ve stále více sekularizované společnosti. Věřící přispívají k blahu celé společnosti a není možné je z ní vyloučit. Prohlášení požaduje také zdravý a pro všechny spravedlivý hospodářský systém. Další fórum se bude konat za dva roky. Zástupce společného fóra přijal papež Benedikt XVI.

Kath-net

Tento svátek zavedl papež Pius XI. encyklikou *Quas primas* z 11. prosince 1925 jakožto korunu a vrchol Jubilea, které se toho roku slavilo. Je to málo známé a málo se na to myslí. Krátce po nástupu na Petrův stolec v roce 1922 odsoudil Pius XI. na prvním místě „katolický“ liberalismus v encyklice *Ubi arcano Dei*. Pochopil však, že odsouzení v encyklice nebude moc platné, protože křesťanský lid taková papežská poselství nechte. Moudrý papež proto myslel na lepší způsob a viděl, že nejlépe bude použit k tomu liturgii. Tak vznikla encyklika *Quas primas*, ve které ukázal, že Kristova královská důstojnost v sobě nutně obsahuje povinnost katolíků dělat všechno, co je v jejich silách,

Papež Pius XI.

aby směřovali k ideálům katolického státu. *Urychlit a uspišit svou činností návrat k sociálnímu Kristovu království by mělo být povinností katolíků.* Vysvětloval proto, proč zavádí slavnost Krista Krále, a vyložil svůj záměr postavit účinný lék proti moru, který zachvacuje lidskou společnost. Morem naší doby je tzv. „laicismus se všemi svými bezbožekými podněty“.

Tato slavnost připadá na závěr liturgického roku, což má naznačit, že Kristus Vykupitel je Pánem dějin a času, jemuž jsou všichni lidé i všechno tvorstvo podřízeni. On je Alfa a Omega, jak zpívá Apokalypsa (Zj 21,6).

Kristus - Král všeho světa

Ježíš před Pilátem kategoricky vyhlásil svou královskou důstojnost. Na Pilátovu otázku: „Tedy králem jsi ty?“ božský Vykupitel odpověděl: „Ano, já jsem král“ (Jan 18,37).

Pius XI. učil, že Kristus je opravdu Král. „Jen On totiž jako Bůh a Člověk,“ napsal ve své encyklice *Ad coeli Regnam* jeho nástupce Pius XII. 11. října 1954, „je v plném vlastním a absolutním slova smyslu Král.“

Jeho království, vysvětluje ještě Pius XI., je „principiálně duchovní a týká se duchovních věcí“. Je jedinečným protikladem království Satana, království mocností smrti. Království, o kterém Ježíš mluví v evangeliu, není tedy z tohoto světa, to znamená, že nemá svůj původ od lidí, ale pouze od Boha. Kristus tu má na mysli království, které se neprosazuje zbraněmi, ale pouze mocí Pravdy a Lásky (nikoliv náhodou říká Pilátovi, že kdyby jeho království bylo z tohoto světa, „jeho služebníci by bojovali, aby nebyl vydán Židům“).

Lidé do tohoto království vstupují tak, že se připravují kajícími, vírou a křtem, který působí opravdové vnitřní znovuzrození. Po svých poddaných Král žádá „nejen srdce odloučené od bohatství a pozemských věcí, mírnost mravů, hlad a žízeň po spravedlnosti, ale také zřeknutí se sebe a přijetí kříže“.

Toto království, které je již mysticky přítomno, najde své naplnění na konci času při Kristově druhém příchodu, až nejvyšší Soudce a Král přijde soudit živé i mrtvé a oddělí „ovce

od kozlů“ (Mt 25,31). Jedná se o skutečnost Bohem zjevenou, kterou Církev vždy vyznávala a učila, jak dokládá II. vatikánský koncil: „Zde na zemi je toto království již mysticky přítomno; ale s příchodem Krista dosáhne dokonalosti“ (GS).

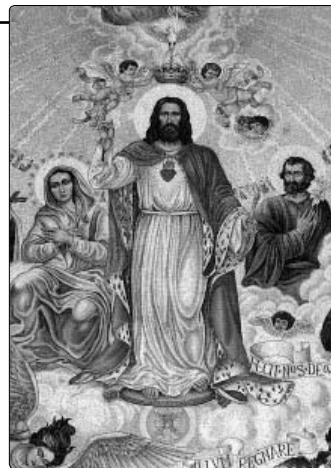
Při svém druhém příchodu zhodnotí Kristus všechny věci a vytvoří „nové nebe a novou zemi“ (Zj 21,1), setře každou slzu bolesti, odstraní navždy hřích a smrt a každou nespravedlnost z tváře země. V tomto království bude tvorstvo vysvobozeno z otroctví a porušení a bude mít účast na slávě Božích dětí.

O to křesťané všech dob ustavičně prosí v modlitbě Páně slovy „přijď království tvé“. Činí tak zvláště v adventě a vyjadřují tak očekávání parusie.

Pius XI. ještě dodává, že by byl na omylu každý, kdo by popíral Kristovu moc také nad všemi časnými věcmi, neboť přijal od Otce absolutní právo na všechny stvořené věci. Nicméně – upřesňuje papež, „Kristus, když byl na zemi, zdržel se toho vykonávat plně tuto moc a dovolil, aby ji – jako i dnes – náležitě vykonávali lidé a tím si posloužili.“

Tato jeho moc se vztahuje na všechno lidstvo. To prohlásil jasně již Lev XIII. v encyklice *Annum sacrum* 25. května 1899, ve které připravoval zasvěcení lidstva Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu ve Svatém roce 1900. Papež tehdy napsal, že „vláda Kristova se nevztahuje jen na katolické národy nebo jen na ty, které po obrození křesťanským pramenem patří mocí práva Církvi, i když mylné názory je od ní vzdálily nebo se rozkošem vyloučily, ale zahrnuje také ty, kteří neznají katolickou víru, neboť pod moc Ježíše Krista spadá celý lidský rod“.

Člověk, který neuznává Kristovu královskou moc anebo se odmítá podřídit tomuto jhu, které je sladké, nebude moci dojít spásy a nenalezne pravý pokoj,

stane se obětí vášni, nepřátelství a nepokojů. „Jen Kristus je pramenem soukromého i veřejného blaha,“ říkal Pius XI., „neboť pod nebem není lidem dáno žádné jiné jméno, pod kterým bychom mohli dojít spásy“ (Sk 4,12). Kdo se od něho vzdálí, ocitne se v chimérách ideologických totalitních a scestných systémů. Jestliže lidstvo nehledá jeho Království a jeho Spravedlnost, ocitne se tváří v tvář různým „ismům“, které dábelky ve jménu falešného pokroku sociálního, ekonomického a kulturního degradují člověka a popírají jeho důstojnost.

A 20. století nám poskytuje dostatek příkladů autoritativních režimů komunistických a nacistických (které Církev přísně odsoudila) a představuje nám nejedno tvrdé střetnutí mezi královstvím Krista a vládou satana. Stačí zde připomenout pontifikát papeže Pia XI., abychom o tom měli jasnou představu.

Encyklikou *Mit brennender Sorge* ze 14. března 1937, na které se podílel především pozdější papež Pius XII., římský papež odsoudil provokující německé novopohanství (nacismus); popírající Boží Moudrost a Prozřetelnost, která se „mocně šíří od jednoho konce světa na druhý a ušlechtila všechno spravuje“ (Mdr 8,1). S politováním odsoudil hlasatele falešného mýtu rasy a krve a pranýřoval liturgie třetí říše, opravdu pohanské obřady, které označil za „falešné mince“.

Mexiko, které „zcela propadlo moci zednářů“, kde Spojené státy podporovaly ve jménu

moderních ekonomických zájmů zrození proticírkevního a protikřesťanského státu, vyhnalo kněze, kteří se odmítli oženit, bouralo kostely a zakázalo dokonce pozdrav „s bohem!“ Fanatický antiklerikální guvernér státu Tabasco Tomas Garrido Canabal, autor proticírkevních represálií, na své farmě „La Florida“ na znamení pohrdání pojmenoval jednoho býka „Bůh“, oslu dal jméno „Kristus“, krávě „Panna z Guadalupe“ a vola nazval „Papež“. Jeho syn se jmenoval Lenin a dcera Zoja, jiný syn Satan a vnuk Lucifer. Povstali proti němu se zbraní v ruce „cristeros“ a bojovali pod heslem „Ať žije Mexiko!“ „Ať žije Kristus Král!“ S tímto voláním na rtech umírali mučedníci, zatímco jejich katané provolávali: „Ať žije satan, náš otec!“ Jednalo se o masový holokaust, který cizina zcela ignorovala. Někteří mexičtí mučedníci byli za Pia XII. prohlášeni za blahoslavené. Patří mezi ně i jezuita P. Augustin Pro, který byl popraven bez procesu. Jeho poslední slova byla: „Ať žije Kristus Král!“ Toto pronásledování vedlo Pia XI. k vydání encyklik *Iniquis Afflictisque* z 18. listopadu 1926 a *Nos Es Muy Conocida* z 28. března 1937.

Sovětský komunistický ateismus byl odsouzen v encyklice *Divini Redemptoris* z 19. března 1937. Ve Španělsku republikánská vláda socialisty Manuela Azani Y Diaz prohlásila: „Španělsko ode dneška už není křesťanské,“ zbvila církev všech práv a podpory, zrušila jezuitský řád a konfiskovala všechno jeho majetek a zrušila rovněž zákaz rouhání. Na šest tisíc řeholníků bylo umučeno. Papež Pius XI. reagoval encyklikou *Dilectissima Nobis* z 3. června 1932. Tyto příklady ukazují střety satanova království s královstvím Krista prostřednictvím ekonomických, politických, sociálních a pseudo-náboženských idolů.

Pramen: www.santiebeati.it
Přeložil -lš-

Kdo hledá, najde

Věřící jsem byl vlastně vždy, ale teprve poté, co jsem byl před čtyřmi lety přijat do katolické církve, mám skutečně pocit, že jsem „doma“. Cesta domů ovšem nebyla lehká...

Narodil jsem se a vyrostl v Holandsku v protestantském prostředí. Moje rodina patřila k reformované církvi, jedné ze tří, které před několika lety splynuly do větší „protestantské církve“ v Holandsku.

Chodil jsem do protestantské školky, do protestantské základní školy a do protestantského gymnázia. Moji rodiče a já jsme do kostela moc často nechodili, ale ve víře jsme byli přece jen zakořeněni. V základní škole jsem měl jednu katolickou spolužačku, ale ta pak odešla na katolickou školu, protože se připravovala na první svaté přijímání. Ale co to mělo do sebe, to jsem tehdy nevěděl. „Katolíci se modlí k sochám a k Marii,“ to byl můj hlavní na nevědomosti založený předpoklad. Ale jakási zvědavost ve mně zůstala. Na dovolené v Rakousku a v Bavorsku na mě velice zapůsobily krásné katolické kostely, zcela jiné než ty naše protestantské, které byly stejně otevřené jen k nedělní bohoslužbě. A proč by měly být také otevřené, když v nich stejně nic ani k vidění nebylo. Ani slavnost večere Páně mě nijak neoslovovala. Samo slovo „slavnost“ mi připadalo nepřiměřené.

Jednou při návštěvě Rakouska spolu s rodiči jsem byl poprvé na mši svaté. Bylo to při pohřbu někoho, koho jsem vůbec neznal. Ale to, co jsem přitom zažil, na mne silně zapůsobilo. Lidé při evangeliu uctivě stáli, při proměňování klečeli, poklekali před Nejsvětějším a žehnali se svčenenou vodou. Úcta, která vycházela z těchto symbolů a gest, mě fascinovala a bylo mi jasné: zde se děje něco podstatného, zcela jinak než v naší

církvi, kde lidé celou dobu jen mlčky sedí.

Protože v katolických kostelích byly k dispozici kancionály, hledal jsem v nich poučení o průběhu mše svaté. Začal jsem číst texty modliteb a písní a pochopil jsem, že při mši svaté má být přítomen sám Spasitel. To ve mně vyvolalo pocity, které jsem při protestantské večeri nikdy neměl. Jednou jsem váhavě večer před modlitbou udělal znamení kříže. Nejdříve nejistě, ani jsem nevěděl, zda je to tak správně. Ale trvalo to ještě několik let, než jsem našel cestu do katolické církve.

Bylo to také proto, že jsem měl stále určité těžkosti. Jak je to vlastně s papežem a s Marií? Neubírá něco Bohu, kdo se k ní modlí? Byly to různé otázky, které mě zajímaly a na které nebylo snadné najít odpověď. Snad také proto, že jsem ve svém okolí neměl žádné katolíky, kteří by mi na ně mohli odpovědět. Ale nakonec se našla pomoc. Na internetu jsem našel stránky www.kath.net, které se staly pro mě úplným dolem, a tam jsem pochopil, že nejsem sám, kdo je konfrontován s takovými otázkami. Také knihy mi pomohly, např. kniha konvertitů Hahnových a také někteří lidé, které jsem poznal prostřednictvím internetu. Tak jsem se naučil modlit růženec a objevil jsem eucharistickou adoraci jako významný impuls pro víru a do-

René de Boer se narodil v roce 1973 nedaleko Utrechtu. Je samostatným novinářem, oženil se v roce 2007

šel jsem k poznání, že papežství vůbec není tak nebiblické, jak jsem se dříve domníval.

Než jsem mohl být opravdu přijat do katolické církve, uplynul ještě nějaký čas. Úřední církev v Holandsku měla se mnou nějaké těžkosti (např. otázka: Chcete to opravdu udělat? Není to vlastně všechno stejné?), ale byly zde i určité zdroje naděje, především společenství Emanuel v jednom z nejstarších holandských měst.

7. července 2007 se moje konverze po určitých oklikách stala skutečností, a to v kapli Svatého kříže u cisterciáků v Heiligenkreutzu v Rakousku. První zpověď, první svaté přijímání a biřmování v jednom dnu, který mi do konce života zůstane v paměti a za který jsem nesmírně vděčný všem, kteří mě k němu provázeli, ale především jsem vděčný Bohu, který mě k sobě přivedl.

Z *Betendes Gottes Volk* 2/2008
přeložil -lš-

HITLEROVO SEBEZBOŽSTĚNÍ

Adolf Hitler měl svou vlastní teologii. Hitler používal termíny z teologické oblasti, ale ve zcela jiném významu, než jaký jim skutečně v teologii přísluší. Své uchopení moci v roce 1933 pokládal nikoliv za lidské dílo, ale za dílo „Prozřetelnosti“, které směřuje bezpodmínečně k vítězství nacistických idejí. Církev nenašla náležitou odpověď na tuto hitlerovskou teologii a mnoho věřících jeho lžináboženství neprohlédlo. I mnichovský kardinál Faulhaber prohlásil po rozhovoru s Hitlerem: „Říšský kancléř nepochybně věří v Boha.“ K těmto závěrům dospěl Rainer Bucher ve své přednášce „Hitlerova nelitostná teologie“.

Kath-net

Pán Ježíš o svých kněžích

ZASVĚCENÍ SLUŽBĚ SLOVA

Já jsem Slovo a Slovo se sděluje. Jsem věčné Slovo, Slovo Moudrosti, která proto, že je božská, má v sobě sílu pronikat a působit v duších. Je to totiž samo božství s Otcem a s Duchem Svátým. Slovo je hlasem Otce, tvořivým a posvěcujícím skrze sílu Ducha Svatého, který je o Letnicích sdělil apoštolům. Slovo sjednocuje, i když v nekonečných projevech a s intimními ozvěnami.

Jsem Slovo věčné, plodné Slovo Otce, jeho Fiat bez počátku, jeho věčná vůle, skrze které vstupuje do styku s Církví a s dušemi.

Jsem Slovo nejmoudřejší a neplodnější a všechna moudrost a vědění na zemi má svůj počátek v jeho podstatě, která je tou nejjednodušší podstatou a neplodnější ve svém bytí.

Toto Slovo mluví, aniž by vydávalo zvuky; osvětluje, protože je Světlo, působí, protože je účinné, posvěcuje a proniká, protože je božské.

Toto Slovo je pronikavé a ostře jako dvojsečný meč, který utíná pokušení; je vznešené svou povahou a svým původem; je svaté, protože pochází od Boha; je činné, protože tluče a sídlí v Božím Srdci.

A to je důvod, pro který se nemusíš obávat, že Slovo, které skrze tebe směřuje ke kněžským duším, zůstane neplodné. Nic z toho, co pochází od Boha, není mrtvé, není sterilní, ale je plodné. Toto slovo není pasivní, ale aktivní ve svém rozvoji. Tluče na srdce a rozbíjí skály, odráží pryč pokušení, dává sílu a svěžest mocí, kterou v sobě obsahuje.

Lidské slovo pomíjí a umírá. Boží slovo působí a žije, vrací se tam, odkud vyšlo, plné triumfů, protože je to Slovo spasné, Slovo světla, ohně, Slovo

jediné, které obsahuje všechno to, co bylo stvořeno, co existuje a bude existovat, protože toto Slovo je Bůh.

Toto Slovo je láska a nic jiného být nemůže, ani nic jiného nemůže obsahovat, ani nic jiného vytvářet, protože jeho podstatou je láska. Plodností tohoto Slova by bylo možno napsat tisíce a tisíce knih a ty všechny by měly jeden jediný tón, jeden jediný zvuk, jediný smysl: lásku!

Láska říká vždy toto Slovo, které jsem „Já“ sám ve svých mnoha projevech. Já jsem totiž láska s Otcem a s Duchem Svátým a nemůžu plodit nic jiného než lásku, vždy lásku, lásku v Jednotě, v Trojici.

Proto všechno, co ze Mne vychází, je duch a život, ať se sděluji jakýmkoliv způsobem. A Já slibuji, že tato sdělení Srdce Boha člověka zabaší na mnohá srdce a přinesou hojný užitek Církvi a velkou slávu Trojici.

Protože sílu slovům, jak krásným, tak nekrásným, nedává člověk, ale Já, a jestliže působí v duších, pak nikoliv díky člověku,

ale díky mé síle. Forma a způsob jsou podružné; dotýkají se srdcí jen skrze to, co mají ode Mne, skrze to, co věčné Slovo sděluje těmto knihám.

Hledám nový impuls pro svou Církev, novou zářící oslavu mého Otce v tom, že budou v Něm přetvoření všichni kněží v jediného Kněze, aby dosáhli dokonalé Jednoty, Jednoty v Trojici (CC 50,258-265).

Já jsem božské Slovo, skrze které se můj Otec spojuje se světem

Já, protože jsem Slovo, říkám pouze to, co Mi sděluje Otec, co Mě Otec učí, co jsem se od Něho naučil, protože jsem jeho Verbum, jeho Moudrost, protože jako rozličná osoba vycházím z Něho, On je můj Otec a Já jsem jeho Syn.

Já jsem božské Slovo, Slovo mého Otce, skrze které se můj Otec spojuje se světem. Jsem také Slovo věčné, které i bez zvuku obsahuje všechny harmonie, bez čehokoliv vnějšího nebo smysly vnímatelného má v sobě všechno vědění, všechno poznání o přirozenosti i o milosti.

Učím tomu, co Mě Otec naučil, tomu, co Mi říká, sděluji to, co jsem přijal od Něho. Učil

jsem, opakuji, co On Mne učil od věčnosti. A toto Slovo je láska, jeho smysl je láska, jeho nevnitřnější ozvěna je láska, a jeho účinky v Trojici a v duších jsou láska.

Hlas Trojice jsem Já, ale tento hlas není slyšitelný, nemá lidský zvuk, je to vnitřní vibrace, božská, sdělitelná, je to nevýslovné splynutí mezi Osobou a Osobou, které je identifikuje stále intimněji v jednotě Bytí.

Tyto delikátní vibrace, líbezné, příjemné, sladké a současně mocné, jsou Slovo lásky, která sděluje život, která proniká, která prosycuje božským štěstím. Je to Slovo – láska, které se šíří jako vůně kadidla lásky, které proniká nevýslovnou příjemností až k samé podstatě Boha, je jeho radostí a naplňuje ho takovým štěstím, že v celém světě není vůbec nic, co by je mohlo vysvětlit, k čemu by se mohlo přirovnat.

A toto Verbum, toto Slovo je melodická božská harmonie v nevýslovné jednotě, v jaké se Trojice raduje, protože ve Slovu nachází Otec své zalíbení, zcela prostoupené láskou Ducha Svatého.

V nebi neexistuje čas. V jednotě je obsažena věčnost; je to nekonečný bod, nezaměnitelný, který stále je, protože Bůh je věčný princip a Slovo bylo již na počátku u Boha s Otcem a Duchem Svátým. Ale Bůh, který je počátkem všech věcí, neměl počátek: vždycky byl, je a bude věčně ve své jednoduchosti bez dělení, ve věčném tajemství a bez počátku v Jednotě Trojice.

Toto Slovo, které jsem Já, zaznívá věčně v nejintimnějším lůně Trojice; v tomto Slovu a v této harmonii lásky všechno říkáme, všechno slyšíme, všechno můžeme, všim disponujeme; protože tento nejčistší zvuk nemá žádnou disharmonii, ale rozlévá se v tisících notách, v kaskádě krásy, stvoření, milostí, darů, září a světla... všechno aniž by vycházelo ze svého Počátku, aniž by narušovalo jednotu. ►

NA KATOLICKÉ CÍRKVI SPOČÍVÁ BOŽÍ ZASLÍBENÍ

Evangelický pastor Hans Janßen oznámil, že přestupuje do katolické církve, a luterská církev ho propustila ze svých služeb. 51letý pastor uvedl jako důvod své konverze přesvědčení, že katolická církev stojí pod zvláštním Božím zaslíbením. V ní je nejlépe zachována věrnost k Božím slovům. Pastor se přestěhoval do Hamburku a chce zde spolupracovat s katolickou obcí. Současně bude studovat katolickou teologii ve Frankfurtu, aby se mohl později stát katolickým knězem. Ve svém rozhodnutí nevidí nic zvláštního. Evangelických teologů, kteří přešli do katolické církve, je v Evropě více než 300.

UKONČIT POLEMIKY KOLEM PIA XII.

V rámci kongresu k 50. výročí smrti Pia XII. požadoval státní sekretář kardinál Tarcisio Bertone ukončení polemik o osobě Pia XII. Obvinění, která proti němu vznášejí určité kruhy, jsou z historického pohledu neudržitelná. Blahořečení Pia XII. je výlučně náboženskou záležitostí, která přísluší pouze Svatému stolci.

Kath-net

► Toto Slovo zaznívá s harmoniemi, okouzlením, líbezností, sladkostí a nevýslovnými něžnostmi. To všechno je uzavřeno v tomto Slovu, v samotném Božství.

Boží mystérium! Ale Mně se zalíbilo zjevit je světu, aby nahlédl, i když z velké dálky, do vnitřních citů Slova, do neproniknutelných a hlubokých tajemství Boží nesmírnosti, do těchto věčných tajemství, ve kterých má Trojice v sobě věčně zalíbení.

A nejsvětějším tajemstvím tohoto Slova - Mne, je to, že mohu vstoupit do styku s dušemi také bez lidských slov, intimními zvuky, hlubokým poznáním, božskými světly, líbeznými tóny, božským dotekem, který všechno vyslovuje, dává všechno pocítit, všechno chce a proniká, všechno ví, všechno daruje.

Proč jsem to všechno řekl? V určitém smyslu proto, abych položil základ pravdy toho, co podle vůle Otce požadují od mých kněží. On je s nimi ve styku skrze své Slovo, vyučuje je a miluje je skrze své Slovo.

Moji kněží uslyší v těchto důvěrných sděleních nejněžnější a nejlaskavější slovo Slova, které pronikne hluboko do jejich kněžských srdcí. Není to tvor, kdo promlouvá, ale Já v něm. Posluhuji si spoluprací tvora, oni ho poznají pro hlubokou božskou vibraci ve svých duších, v největší hloubce svého vědomí a svých srdcí, kam nemůže proniknout ani Zlý, ale pouze Božství, tj. Bůh, který hýbá a uchvacuje nejtintnější část duše, a to vždy pro jejich dobro.

Kéž ke Mně přijdou moji kněží, aby ulehčili svému strádání, aby zacelili své rány polibky Boha-Člověka. Kéž otevrou své duše, aby přijali moje Světlo, Světlo Otce a Ducha Svatého.

(Pokračování)

Z knihy

Conchita Cabrera de Armida:
Sacerdoti di Cristo.

Città Nuova, Řím 2008,
str. 176-181

Přeložil -lš-

VÍRA VE ZMRTVÝCHVSTALÉHO - dokončení ze str. 2

Za těchto okolností, kdy je ve hře jeho smrt nebo život, vysvětluje, jaký je smysl a obsah všeho jeho kázání: *Stojím před soudem kvůli naději ve vzkříšení mrtvých* (Sk 23,6). A stejný refrén opakuje Pavel ustavičně ve svých Listech (srov. 1 Sol 1,9n; 4,13-18; 5,10), ve kterých se odvolává také na svou osobní zkušenost, na své osobní setkání se zmrtvýchvstalým Kristem (srov. Gal 1,15-16; 1 Kor 9,1).

Kristova cesta k moci

Můžeme si však položit otázku: Jaký je pro Pavla hluboký smysl Ježíšova zmrtvýchvstání? Co chce říct nám s odstupem 2000 let? Je potvrzení: „Ježíš vstal!“ aktuální i pro nás? Proč je zmrtvýchvstání pro něho i pro nás téma tak rozhodující? Pavel dává na tuto otázku slavnostní odpověď na začátku Listu Římanům, kde začíná tím, že se odvolává na *svaté Písmo o svém Synu. Ten pochází jako člověk z rodu Davidova, duchem svatosti se prokázal jako mocný Boží Syn tím, že vstal z mrtvých* (Řím 1,3-4). Pavel ví velmi dobře a říká to mnohokrát, že Ježíš byl vždy Boží Syn, od okamžiku svého vtělení. Novost zmrtvýchvstání spočívá v tom, že Ježíš byl pozdvižen z pokoření svého pozemského života a byl ustanoven jako Boží Syn *s mocí*. Ježíš, pokořený až k smrti kříže, může nyní říci svým Jedenácti: *Dána je mi veškerá moc na nebi i na zemi* (Mt 28,18). Uskutečnilo se to, co říká žalm 2,8: *Požádej mě, a dám ti do vlastnictví národy a vládu až do končin země*. Proto zmrtvýchvstáním začíná hlásání Kristova evangelia všem národům - začíná Kristovo království, toto nové království, které nezná jinou moc než moc pravdy a lásky. Zmrtvýchvstání tedy probouzí definitivně onu autentickou identitu a mimořádnou velikost Ukřižovaného. Je to důstojnost nesrovnatelná a nejvyšší: Ježíš je Bůh! Pro svatého

Pavla se skrytá Ježíšova identita ještě více než ve vtělení zjevuje v tajemství zmrtvýchvstání. Zatímco titul Kristus, tj. „Mesiáš“, „Pomazaný“, u svatého Pavla tíhne k tomu stát se pravým Ježíšovým jménem a onen titul Pán znamená jeho osobní vztah k věřícím, nyní titul Boží Syn začíná být zobrazením vnitřního vztahu Ježíše k Bohu, vztahu, který se plně zjevuje ve velikonoční události. Můžeme říci, že Ježíš byl vzkříšen z mrtvých, aby se stal Pánem mrtvých i živých (srov. Řím 14,9; 2 Kor 5,15), nebo v jiných termínech, naším Spasitelem (srov. Řím 4,25).

Účast na utrpení i zmrtvýchvstání

To všechno plodí významné důsledky pro náš život víry: jsme povoláni, abychom až do hloubky naší bytosti měli účast na události Kristovy smrti a zmrtvýchvstání. Apoštol říká: *S Kristem jsme zemřeli a věříme, že spolu s ním budeme také žít. Víme totiž, že Kristus vzkříšený z mrtvých už neumírá, smrt nad ním už nemá vládu* (Řím 6,8-9). To se promítá do sdílení Kristových utrpení, což je předešlou k plnému ztotožnění s Ním skrze zmrtvýchvstání, ke kterému v naději směřujeme. A to se stalo také svatému Pavlovi, jehož osobní zkušenost je popsána v Listech v tónech jak upřímných, tak realistických: *Tak na sobě poznám Krista i moc jeho zmrtvýchvstání a účast v jeho utrpení, a protože umřel On, i já mu v tom budu podobný. Potom, jak doufám, dosáhnu vzkříšení z mrtvých* (Fil 3,10-11; srov. 2 Tim 2,8-12). Teologie Kříže není pouhá teorie, je to skutečnost křesťanského života. Žít ve víře v Ježíše Krista, žít pravdu a lásku zahrnuje utrpení. Křesťanství není cesta pohodlí, je to spíše náročný výstup, osvícený proto Kristovým světlem a velkou nadějí, která se z Něho rodí. Svatý Augustin říká: Křes-

tané nejsou ušetření utrpení, naopak, týká se jich ještě více, protože žít víru vyjadřuje odvahou prožít život a dějiny ve větší hloubce. Nicméně jen tak, že zakoušíme utrpení, poznáváme také život v jeho hloubce, v jeho kráse, ve velké naději, kterou probudil Kristus ukřižovaný a zmrtvýchvstalý. Věřící se proto nachází uprostřed mezi dvěma póly: na jedné straně zmrtvýchvstání, které je svým způsobem v nás již přítomné a v nás působí (srov. Kol 3,1-4; Ef 2,6); na druhé straně je to naléhavost ponořit se do onoho procesu, který přivádí všechny a všechno k plnosti, popisované v Listě Římanům smělým obrazem: jako celé stvoření nařiká a trpí jakoby v porodních bolestech, tak i my nařikáme v očekávání vykoupení našeho těla, našeho vykoupení a zmrtvýchvstání (srov. Řím 8,18-23).

Můžeme tedy shrnout spolu s Pavlem, že pravý věřící obdrží spásu, když ústy vyznává, že Ježíš je Pán, a v srdci věří, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých (srov. Řím 10,9). Důležité je především srdce, které věří v Krista a ve víře se „dotýká“ Zmrtvýchvstalého; ale nestačí nosit víru v srdci, musíme ji vyznávat a dosvědčovat ústy, svým životem, a přítomňovat tak pravdu Kříže a zmrtvýchvstání v našem životě. Tím způsobem se totiž křesťan zapojuje do onoho procesu milosti, ve kterém první Adam, pozemský a podrobený zkáze a smrti, se přetváří v posledního Adama, onoho nebeského a neporušitelného (srov. 1 Kor 15,20-22.42-49). Tento proces byl zahájen Kristovým zmrtvýchvstáním, na kterém se zakládá naděje, že budeme moci jednoho dne také my vstoupit do naší pravé vlasti, která je v nebi. Podpoření touto nadějí krácejme dále s odvahou a s radostí.

Bollettino Vaticano
5. listopadu 2008

Mezititulky redakce Světla
Překlad -lš-

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

Hospodin, brzy všichni pobloudili. Dokonce ani moudrý Šalomoun nenašel moudřejší způsob vlády, než že utiskoval poddané a rozmnožoval své poklady, aby nakonec dělal to, co je v Božích očích zlé. Není však většího požehnání pro zemi než panovník, který slouží Bohu tím, že slouží svému lidu. Bohužel jsou mezi vládci ve velké menšině.

Jestliže Pán na hoře pokoušel neobvinil z nepravdy starého Lháře, když se mu chlubil, že mu patří všechna království světa, jejich sláva a jejich bohatství, bylo to zřejmě proto, že v této věci ďábel nelhal: pozemská moc a sláva zůstává jeho doménou. Když i mezi apoštoly začal Nepřítel zasévat otrávené semeno touhy a sváru po moci, Pán je ihned důrazně napomenul. Jak prohlásil, králové tvrdě panují nad lidmi a vladaři jim ukazují svou moc. Jeho pojetí vlastní moci je zcela jiné. Boží moc spočívá v pokorné službě. Jeho tichost a pokora srdce, které staví svým učedníkům před oči jako závazný vzor, ho tedy neřadí mezi mocné podle představ tohoto světa. Nepořádá výboje, ze kterých by přiváděl v poutech zajatce do svého otroctví. Ježíš nedává svou svrchovanou moc pocíťovat svým poddaným, ale staví ji zcela do jejich služeb proti jejich úhlavnímu Nepříteli. Nikdo z jeho poddaných tedy nemá ani ten nejmenší důvod stěžovat si na svého Krále, že nad ním tvrdě panuje. Přichází za svými spíše jako žebrák, který prosí o přízeň, o přijetí, o lásku. Jeho největší mocenskou zbraní je jeho vlastní Srdce.

Když tedy revoluce začaly kácet trůny pozemských králů, zcela nešťastně zahrnuly bohužel do svého ničivého plánu také trůn pokorného a tichého Krále a domnívaly se, jak na tom nevydělaly. Ale další průběh dějin tomu nijak nenásvědčuje.

Nemáme už královské dvory, ale moloch moderního státního aparátu si s nimi v nákla-

dech na svůj dvůr nijak nezadá. Protože bez Boha není na lidské svědomí spolehnutí, pokládají tyto státy za svůj hlavní argument metodu zastrahování. Svou moc demonstrují hromaděním velmi nákladné ničivé síly. Neměně drahý je celý tzv. donucovací aparát, který musí nákladně a přitom nedokonale nahrazovat to, co by jinak zcela bez nákladů zajistilo svědomí a odpovědnost jednotlivých občanů. Tím, že se společnost rozhodla vymanit se z „nadvlády Nejvyššího“, vytvořila i u svých členů nebezpečnou mentalitu nezávislosti s jedinou hlavní motivací: dosáhnout co největšího prospěchu s co nejmenší námahou. Vznikla nevyhlášená, ale fakticky existující „válka zájmů“, která má navenek budit dojem zákonnosti. Nejvyšší modlou se stává tzv. „právní stát“, v němž prostou funkci lidského svědomí mají suplovat zákony a předpisy. Výsledek? Zatímco vedení společnosti musí vymýšlet síť právních pravidel do všech podrobností, podnikavci uplatňují svou vynalézavost na to, jak tyto předpisy obejít nebo dokonce z nich vytěžit svůj prospěch. Čím více lidé bohatnou, tím více chytráci. Na tuto „podnikavost“ musí vedení odpovídat stále novými opatřeními, takže „výroba“ právních předpisů a zákonů nestačí potřebě, a mnohé z nich se projeví jako nevyhovující ještě dříve, než začnou platit. Haldy nejrůznějších sborníků narůstají do té míry, že jeden zákon odporuje druhému.

Nejtragičtější je na tom ovšem to, že společnost zbožňující své právo si troufá vydávat také „zákony“, které nejsou v její kompetenci a které jsou v přímém rozporu s jejími nejlustnějšími zájmy, tedy s její vlastní budoucností. Sebevražedné zákony, které se svou podstatou obracejí proti lidskosti, ničí nakonec lidskost jako takovou: tato společnost evidentně vymírá nejen fyzicky, ale ta-

ké v tom, jak degeneruje lidsky a psychicky, ztrácí schopnost předávat skutečnou lidskost svým potomkům, kteří ve stále větší míře postrádají hodnotovou orientaci, schopnost rozlišovat dobro a zlo a stávají se neovladatelnými a nepředvídatelnými ve svém chování a jednání. Současný svět se podobá autobusu, za jehož volant zasedl nezletilý analfabet a k tomu ještě v podnapilém stavu, a bláhově cestující mu k jeho troufalosti ještě tleskají.

„Daně“, které od nás požaduje náš Pán a Král, mají zcela jiný charakter. Není to odvod, který nás o něco ochudí nebo připraví, je to naopak příspěvek, ze kterého nebohatne náš Král, ale my sami. Náš milující Pán od nás nechce nic jiného, než abychom se zbavovali všeho, co nám škodí a co nás ohrožuje, a stávali se stále více podobnými jemu samému, abychom byli všichni bez výjimky spolu s ním jeho královské kněžstvo. Nepotřebuje nás ohromit svou nádherou ani hrozbou, ale uchvacuje nás svou pokorou a svou láskou. Je to jediný Panovník, kterého od jeho poddaných neoddelují hradby a stráže, který nepřebývá na nedostupném místě, ale který sestoupil mezi své, aby byl s námi, aby byl s jedním každým z nás ve zcela osobním a důvěrném styku. Jestliže králové berou svým poddaným pro sebe to nejlepší z nejlepšího, náš Král nám naopak to nejlepší z nejlepšího přináší a daruje, daruje nám zcela bezvýhradně sám sebe. Jeho „dávky“, které nám připravil a poskytuje, jsou ovšem tak velké a nesmírné, že není divu, když lidé znající jen sobectví to vůbec nejsou schopni pojmout a přijmout. Snad by spíše uvěřili a zatoužili po nich, kdyby na všech těch, kteří je od Krále králů tak hojně přijímají, byl více zřejmý a patrný jejich účinek, kdyby je nepřijímali jako samozřejmost, ale jako významné a výzvu stát se svým životem a příkladem osobními posly, prostředníky, důvěrníky svého Pána. To je závazný úkol „zbyt-

ku, který je na vymření“: věčný Král ho pozvedá do stavu královského kněžstva, činí si z něho národ svatý, aby osobně zvěstoval světu jeho vznešené vlastnosti. V tomto smyslu je třeba číst poslední katechezi Benedikta XVI., která nám dává nahlédnout do Pavlovy teologie Kříže: „Křesťanství není cesta pohodlí, je to náročný výstup osvěcený Kristovým světlem a velkou nadějí.“ „Podpoření touto nadějí krácejme dále s odvahou a radostí.“ V dalších katechezích jistě dojde i na Pavlova slova: „Doplňuji tak na svém těle, co schází do plnosti útrap Kristových.“ Pavlova teologie Kříže je teologie spoluúčasti, spoluoběti, ukazuje na spoluvykupitelské místo, které nám Ježíš rezervoval na svém kříži vedle sebe a na které nás všechny láskyplně volá. Je to místo, které jako první z lidí zaujala jeho svatá Matka, proto jí právem patří titul Spoluvykupitelka. Jak vážně to Ježíš myslí, ukazuje nám na svých četných vyvolených, kteří i na svém těle nesou znamení svého ztotožnění s jeho kalvářskou obětí. Při pohledu na ně se musíme vážně zamýšlet, jak i „my zpřítomníme pravdu Kříže a zmrtevýchvstání ve svém životě“.

Ústavu svého království představen Pán hned na začátku svého veřejného působení ve svém Horském kázání a komentář k ní podával slovy i životem celé další tři roky. Je to ovšem ústava, která všechny lidské představy o království, tak říkajíc, staví na hlavu. Nevyzvedává se tu nic z toho, čeho si dnešní lidé nejvíce cení. Jestliže se však do ní opravdu začteme a nezaujatě se nad ní zamyslíme, musíme dojít k závěru, že pod zdánlivými paradoxy se skrývá ústava skutečně geniální a nepřekonatelná. Stačí číst větu za větou a představit si, jak by to od základu změnilo život jednotlivců i společnosti, kdyby ji všichni přijali za svou. Je ovšem přitom třeba předem dát stranou myšlenku, že je to utopie. Boží Syn není

Pokračování na str. 15

Pondělí 24. 11. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Dobro ako princíp svetla a pravdy 8.25 Cairo, St. Peter a Paul, Jabrin, Lemmenjoki (P) 9.00 Přístupové cesty Zlého - P. Vojtěch Kodet 10.15 H2Onews 10.25 První čtení 10.50 Pro vita mundi - Anton Srholec 11.30 Česko-francouzské dny 11.45 Przypadki Zwiero (12) 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Putování Modrou planetou: Etiopie - QUO VADIS? 12.50 Lacné teplo 13.00 Duchovní koncert - Dětský sbor Ostrava 14.00 Octava dies 14.30 Děti a AVE ART dětem (P) 14.45 Uganda, trpící perla Afriky 15.05 V zemi Mayú a Inkú 15.55 Loď Boží 16.15 Potkal jsem Boha v temnotě 16.45 H2Onews 17.00 NOEparáda (P) 17.20 Putování Modrou planetou: Etiopie - QUO VADIS? 18.05 Jiní lidé (P) 18.35 Przypadki Zwiero (13) 18.45 Dobro ako princíp svetla a pravdy 19.20 Cairo, St. Peter a Paul, Jabrin, Lemmenjoki 19.50 H2Onews (P) 20.00 Z pokladů duše 20.05 CHKO Pálava - Děvín 20.25 Na koberečku (P) 20.40 GOODwillBOY 21.30 Zpravodajské Noeviny 21.40 Jemu na vás záleží - Veronika Barátová 22.40 Duchovní koncert - Dětský sbor Ostrava 23.40 Lacné teplo 23.50 H2Onews 00.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Úterý 25. 11. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 H2Onews 8.10 CHKO Pálava - Děvín 8.30 Učiň mě, Pane, nástrojem! 8.45 Na koberečku (54) 9.00 Pro vita mundi - Jan Cieslar 9.40 Noemova pošta (listopad 2008) 11.10 Jiní lidé 11.40 Przypadki Zwiero (13) 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Beethovenův Hradec 13.05 Učiň mě, Pane, nástrojem! 13.15 Děti a AVE ART dětem 13.25 H2Onews 13.30 V zemi Mayú a Inkú 14.20 Putování Modrou planetou: Etiopie - QUO VADIS? 15.05 Dobro ako princíp svetla a pravdy 15.25 Octava dies 15.55 Loď Boží 16.15 Zpravodajské Noeviny 16.20 Lacné teplo 16.35 CHKO Lužické hory - Chřibská - Spravedlnost 17.05 Učiň mě, Pane, nástrojem! 17.15 Kulturní mozaiky dechovky (2. díl) 17.20 Trnavská brána (4) 17.40 Barcelona 18.10 Dětská televize 2008 (P) 18.35 Jak přišel pták Gabo na svět (1) 18.50 Kanada 19.45 Zpravodajské Noeviny (P) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Bez hábitu: Salesiánky 21.10 Tajné dějiny kosmických projektů (4) (P) 21.40 Zpravodajské Noeviny 21.50 Jiní lidé 22.20 Octava dies 22.50 Pro vita mundi - Anton Srholec 23.30 Přístupové cesty Zlého - P. Vojtěch Kodet 00.15 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Středa 26. 11. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Zpravodajské Noeviny 8.15 CHKO Pálava - Děvín 8.40 Tajné dějiny kosmických projektů (4) 9.10 Pro vita mundi - Anton Srholec 9.55 Esovision, Eternal Ice 10.30 Přímý přenos generální audience papeže Benedikta XVI. 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Česko-francouzské dny 12.15 Kanada 13.10 Bez hábitu: Salesiánky 14.30 V zemi Mayú a Inkú 15.30 Benátky 16.00 Zpravodajské Noeviny 16.20 Dobro ako princíp svetla a pravdy 16.40 Jiní lidé 17.05 Hrdinové Nového zákona (říjen) 17.20 NOEparáda (8)

17.40 V posteli (7) (P) 18.35 Pták Gabo a vlak (2) (P) 18.45 Hlubinami vesmíru s Petrem Kubalou 19.25 Loď Boží 19.50 H2Onews (P) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Trnavská brána (5) (P) 20.30 Pracovat společně (P) 21.00 Dům sv. Veroniky v Paskově (P) 21.10 Zpravodajské Noeviny 21.20 CHKO Pálava - Děvín 21.40 Sýrie - kolébka křesťanství 21.55 Lacné teplo 22.05 Záznam generální audience papeže Benedikta XVI. 23.35 Učiň mě, Pane, nástrojem! 23.50 H2Onews 00.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Čtvrtek 27. 11. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Zpravodajské Noeviny 8.10 Potkal jsem Boha v temnotě 8.40 Trnavská brána (5) 9.00 Jemu na vás záleží - Veronika Barátová 10.00 Putování Modrou planetou: Etiopie - QUO VADIS? 10.45 Dětská televize 2008 11.15 NOEparáda 11.40 Pták Gabo a vlak (2) 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Esovision, Eternal Ice 12.40 Čteme z křesťanských periodik 12.50 Loď Boží 13.00 H2Onews 13.10 Jiní lidé 13.40 CHKO Pálava - Děvín 14.00 V posteli 14.50 NOEparáda 15.10 Tajné dějiny kosmických projektů (4) 15.40 Dětská televize 2008 16.05 Zpravodajské Noeviny 16.15 Čtyřicet let Velkého pátku 17.00 Pro vita mundi - Jan Cieslar 17.40 Potkal jsem Boha v temnotě 18.05 Na koberečku (54) 18.25 Aby globalizace sloužila člověku 18.35 Pták Gabo sa fotografuje (3) (P) 18.45 Dům sv. Veroniky v Paskově 19.00 GOODwillBOY 19.30 Ve jménu Ježíše: Chléb, víno a krev 19.50 Zpravodajské Noeviny (P) 20.05 Pro vita mundi - P. Jan Beroš (P) 20.45 NOEparáda 21.05 Zpravodajské Noeviny 21.15 Přístupové cesty Zlého - P. Vojtěch Kodet 22.30 Noemova pošta (R) 23.55 Zpravodajské Noeviny 00.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Pátek 28. 11. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Zpravodajské Noeviny 8.15 Lacné teplo 8.25 Pro vita mundi - Anton Srholec 9.10 Hrdinové Nového zákona (říjen) 9.30 Bez hábitu: Salesiánky 10.40 Barcelona 11.10 Octava dies 11.40 Pták Gabo sa fotografuje (3) 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Trnavská brána (5) 12.30 Potkal jsem Boha v temnotě 13.00 Děti a AVE ART dětem 13.10 Záznam generální audience papeže Benedikta XVI. 14.40 Čtyřicet let Velkého pátku 15.20 Putování Modrou planetou: Etiopie - QUO VADIS? 16.00 Aby globalizace sloužila člověku 16.10 Zpravodajské Noeviny 16.20 Barcelona 16.50 Církevní školství 18.15 Loď Boží 18.35 Pták Gabo a dveře (4) (P) 18.45 Pro vita mundi - P. Jan Beroš 19.25 Trnavská brána (5) 19.50 H2Onews (P) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Kulatý stůl 21.30 H2Onews 21.40 Jemu na vás záleží - Veronika Barátová 22.10 Kanada 23.00 Bez hábitu: Salesiánky 00.00 H2Onews 00.10 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Sobota 29. 11. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 H2Onews 8.15 St. Petersburg 8.45 Čteme z křesťanských periodik (P) 8.55 Loď Boží 9.15 Aby globalizace sloužila člověku 9.35 Ve jménu Ježíše: Chléb, víno a krev

LITURGICKÁ ČTENÍ - pokračování ze str. 3

jsme tě? Kdy jsme tě viděli nemocného nebo ve vězení, a přišli jsme k tobě?' Král jim odpoví: 'Amen, pravím vám: Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratří, pro mne jste udělali.' Potom řekne těm po levici: 'Pryč ode mě, vy zločenci, do věčného ohně, který je připraven pro ďábla a jeho anděly. Neboť jsem měl hlad, a nedali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a nedali jste mi napít; byl jsem na cestě, a neujali jste se mě, byl jsem nahý, a neoblékli jste mě, byl jsem nemocen a ve vězení, a nenavštívili jste mě.' Tu mu na to řeknou také oni: 'Pane, kdy jsme tě viděli hladového nebo žíznavého, na cestě nebo nahého, nemocného nebo ve vězení, a neposloužili jsme ti?' On jim odpoví: 'Amen, pravím vám: Cokoli jste neudělali pro jednoho z těchto nejposlednějších, ani pro mne jste neudělali.' A půjdou do věčného trápení, spravedliví však do věčného života."

10.00 V posteli 10.50 NOEparáda 11.10 Pro zdraví 11.15 Pracovat společně 11.40 Pták Gabo a dveře (4) 11.55 Z pokladů duše 12.00 Angelus Domini 12.05 Pramen v poušti 12.25 Dobro ako princíp svetla a pravdy 13.00 H2Onews 13.10 Beethovenův Hradec 14.15 Děti a AVE ART dětem 14.25 Bez hábitu: Salesiánky 15.25 Pro vita mundi - P. Jan Beroš 16.00 Zpravodajské Noeviny 16.10 Kanada 17.00 První nešpory (L) 18.35 Pták Gabo a telefon (5) (P) 18.45 Kulturní mozaiky dechovky (3. díl) (P) 18.55 Potkal jsem Boha v temnotě 19.25 Druhé čtení (P) 19.50 H2Onews 20.00 Z pokladů duše 20.05 Jan Sarkander 21.00 Pracovat společně 21.30 Kdo nežízni, ať nechodí (P) 22.15 Deset dní v Izraeli 23.05 Hlubinami vesmíru s Petrem Kubalou 23.45 Druhé čtení 00.10 Zpravodajské Noeviny 00.20 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Neděle 30. 11. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 H2Onews 8.15 Evangelium (P) 8.20 Trnavská brána (5) 8.40 Zlato třetího tisícročia (P) 8.50 Na koberečku (54) 9.05 Pro vita mundi - P. Jan Beroš 9.45 Pracovat společně 10.20 Evangelium 10.30 Mše svatá s farností Skalice u Frýdku-Místku (L) 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. (L) 12.15 Zpravodajské Noeviny 12.45 Beethovenův Hradec 13.45 Aby globalizace sloužila člověku 13.55 Evangelium 14.05 Děti a AVE ART dětem 14.20 Deset dní v Izraeli 15.15 Kdo nežízni, ať nechodí 16.00 NOEparáda 16.20 V posteli 17.10 Ve jménu Ježíše: V tomto znamení zvíťazíš! (P) 17.35 Hrdinové Nového zákona (říjen) 17.55 Kanada 18.50 Dům sv. Veroniky v Paskově 19.05 CHKO Pálava - Děvín 19.25 Kulturní mozaiky dechovky (4) 19.35 Dobro ako princíp svetla a pravdy 20.00 Z pokladů duše 20.05 Octava dies (P) 20.35 Aj, otevřené dveře 21.35 Potkal jsem Boha v temnotě 22.00 Z pokladů duše 22.05 Druhé čtení 22.30 Loď Boží 22.45 Deset dní v Izraeli 23.40 Zpravodajské Noeviny 00.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Vydáváme **PUZZLE BETLÉMA** (260, 480 a 912 dílků), **PANORAMA BETLÉMA** (494 a 920 dílků) a **PUZZLE KOSTELŮ** (260 dílků). Cena s poštovním je 150, 250 a 350 Kč.

Objednávky: Římskokatolická farnost Třebíč-město, Martinské nám. 87/20, 674 01 Třebíč; trebicmartin@volny.cz; SMS 728 133 220 – pouze text. Více na www.volny.cz/trebicmartin. Zboží zašleme do měsíce.

Lipový kříž – Společnost pro kulturní identitu Vás zve na **přednášku Martina R. Čejky OTÁZKA TRESTU SMRTI V KŘESŤANSKÝCH DĚJINÁCH**, která se bude konat v **úterý 2. prosince 2008 v 18 hod.** v sále 318, 3. patro, Český svaz vědeckotechnických společností, Novotného lávka 5, Praha 1.

BENEFIČNÍ AKCE PRO CHARITU SVATÉ RODINY LUHAČOVICE

Pátek 5. 12. 2008 kostel sv. Rodiny – 19.00 benefiční koncert pro Charitu • účinkují: smíšený pěvecký sbor Leoše Janáčka Luhačovice a folklorní soubor Malé Zálesí Luhačovice.

Čtvrtek 11. 12. 2008 sál kostela sv. Rodiny – 18.00 výstava lidových betlémů • otevření výstavy, účinkuje schola Luhačovice.

Neděle 21. 12. 2008 předsálí kostela sv. Rodiny – 9.30, 11.30 bazárek vánočního cukroví po mších svatých.

Výtěžek z akcí bude určen na nákup sedací soupravy pro seniory do Denního stacionáře v Luhačovicích.

Orel jednota Slavkov, obec Slavkov a Slezská a Severomoravská pobočka Českého sdružení přátel betlémů pořádá **VÝSTAVU BETLÉMŮ DĚTÍ A MLÁDEŽE S MEZINÁRODNÍ ÚČASTÍ**. Vernisáž **14. 12. 2008 v 15.00 hodin**, Slavkov u Opavy - orlovna. Otevřeno: úterý, čtvrtek, neděle (zavřeno 1. 1.) od 15.00 do 18.00 hodin. Pro školy otevřeno po domluvě na tel. čísle: 553 797 315. Výstava potrvá do 4. 1. 2009.

CÍRKEVNÍ ŠKOLY V JEČNÉ – Ječná 33, 120 00 Praha 2
skolajecna@volny.cz • www.skolajecna.unas.cz
tel.: 224 941 578 • 224 942 179 • 224 942 177

Církevní střední zdravotnická škola Jana Pavla II.: Ve školním roce 2009/2010 nabízíme absolventům základních škol studijní obor **zdravotnický asistent** (53-41-M/007). Jedná se o čtyřleté denní studium zakončené maturitní zkouškou.

Střední odborná škola sociální svatě Zdislavy: Ve školním roce 2009/2010 nabízíme absolventům základních škol čtyřleté denní studium zakončené maturitní zkouškou ve **studijním oboru sociální péče** – zaměření: **pečovatelská činnost** (75-41-M/003), **sociálněsprávní činnost** (75-41-M/004).

Vyšší odborná škola zdravotnická Sverného řádu maltézských rytířů: Ve školním roce 2009/2010 nabízíme absolventům středních škol tříleté denní studium zakončené absolutoriem a opravňující užívat titul DiS ve studijním oboru **diplovaná všeobecná sestra** (53-41-N/11).

Srdečně vás zveme na **den otevřených dveří 26. 11. 2008, 15. 1. 2009, 28. 1. 2009 a 17. 2. 2009 vždy v 17.00 hodin.**

EDITORIAL – pokračování ze str. 13

utopista, fantasta, blouznivec ani snílek. Ti, kteří ho kdysi osobně poslouchali, nabyli přesvědčení, že k nim promlouvá někdo, kdo má moc, kdo ví, o čem mluví a k čemu směřuje. Znamená to, že jeho „projekt“ je skutečně životaschopný, jen je třeba ho přijmout za svůj a uskutečnit. Není vyloučeno, že mu dá lidstvo nakonec za pravdu, až bude sedět nad žalostnými troskami své novodobé babylonské věže; a něco takového vůbec nemusí být otázka daleké budoucnosti.

-lš-

Liturgická čtení

Neděle 23. 11. – slavnost Ježíše Krísta Krále

1. čt.: Ez 34,11–12.15–17
Ž 23(22),1–2a.2b–3.5.6

Odp.: 1 (*Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.*)

2. čt.: 1 Kor 15,20–26.28

Ev.: Mt 25,31–46

Slovo na den: Požehnaní mého Otce.

Pondělí 24. 11. – památka sv. Ondřeje Dung-Laca a druhů (v královéhradecké diecézi: slavnost sv. Klementa I.)

1. čt.: Zj 14,1–3.4b–5

Ž 24(23),1–2.3–4ab.5–6

Odp.: srov. 6 (*To je pokolení těch, kdo hledají tvou tvář, Hospodine!*)

Ev.: Lk 21,1–4

Slovo na den: Dala dvě mince.

Úterý 25. 11. – nez. pam. sv. Kateřiny Alexandrijské

1. čt.: Zj 14,14–20

Ž 96(95),10.11–12.13

Odp.: 13b (*Hospodin přichází řídit zemi.*)

Ev.: Lk 21,5–11

Slovo na den: Z toho, co vidíte, nezůstane kámen na kameni.

Středa 26. 11. – ferie

1. čt.: Zj 15,1–4

Ž 98(97),1.2–3ab.7–8.9

Odp.: Zj 15,3b (*Veliké a podivuhodné jsou tvé skutky, Pane, Bože vševládný!*)

Ev.: Lk 21,12–19

Slovo na den: Příležitost k svědectví.

Čtvrtek 27. 11. – ferie

1. čt.: Zj 18,1–2.21–23; 19,1–3.9a

Ž 100(99),2.3.4.5

Odp.: Zj 19,9a (*Blaze těm, kdo jsou pozváni k Beránkově svatební hostině.*)

Ev.: Lk 21,20–28

Slovo na den: Zdvihněte hlavu.

Pátek 28. 11. – ferie

1. čt.: Zj 20,1–4.11–21,2

Ž 84(83),3.4.5–6a+8a

Odp.: Zj 21,3b (*Hle, Boží stan mezi lidmi!*)

Ev.: Lk 21,29–33

Slovo na den: Nebe a země pomínou, ale má slova nepomínou.

Sobota 29. 11. – nez. sobotní pam.

Panny Marie

1. čt.: Zj 22,1–7

Ž 95(94),1–2.3–5.6–7

Odp.: 1 Kor 16,22b + Zj 22,20c (*Maran atha! Přijď, Pane Ježíši!*)

Ev.: Lk 21,34–36

Slovo na den: Aby srdce nebyla zatížena nestrůdností, opilstvím a pozemskými starostmi.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

22.–29. LISTOPADU 2008

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 23. 11.		PO 24. 11.		ÚT 25. 11.		ST 26. 11.		ČT 27. 11.		PÁ 28. 11.		SO 29. 11.	
Antifona	730	824	1692	1907	949	1061	964	1077	980	1096	996	1113	1666	1883
Žalm	786	884	786	884	783	881	784	883	784	883	784	883	783	881
Ranní chvilky:														
Hymnus	730	825	1693	1907	738	833	738	833	738	833	738	833	1666	1883
Antifony	731	825	935	1046	950	1062	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132
Žalmy	813	914	936	1046	950	1063	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132
Krátké čtení a zpěv	731	826	1693	1908	953	1066	969	1083	985	1101	1001	1118	1668	1885
Antifona k Zach. kantiku	731	826	1694	1908	953	1066	969	1083	985	1101	1002	1119	1669	1886
Prosby	732	826	1694	1908	953	1066	969	1084	985	1101	1002	1119	1655	1886
Závěrečná modlitba	732	827	1695	1810	954	1810	970	1084	986	1102	1002	1120	1656	1888
Modlitba během dne:														
Hymnus	733	827	739	834	739	834	739	834	739	834	739	834	739	834
Antifony	733	828	940	1051	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138
Žalmy	818	919	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138
Krátké čtení	733	828	943	1054	957	1070	973	1088	989	1106	1006	1124	1021	1141
Závěrečná modlitba	732	827	943	1054	957	1071	973	1088	990	1106	1006	1124	1022	1141
Nešpory:														
SO 22. 11.														
Hymnus	727	821	727	821	1698	1913	740	835	740	835	740	835	41	39
Antifony	727	821	734	829	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126
Žalmy	727	821	734	829	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126
Kr. čtení a zpěv	729	823	736	832	1701	1916	962	1076	979	1094	995	1112	1011	1129
Ant. ke kant. P. M.	729	823	737	832	1701	1916	962	1076	979	1094	995	1112	1011	1129
Prosby	729	824	737	832	1702	1917	963	1076	979	1095	995	1112	1011	1129
Záv. modlitba	732	827	732	827	1695	1810	963	1810	980	1095	996	1113	1012	1130
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu 29. 11. • 6. 12. • 13. 12. a 20. 12. 2008 v době od 7.30 do 12 hodin.

NOVINKA

ZÁZRAČNÁ MEDAILKA

Karl-Maria Harrer – Peter Matuska • Ze slovenštiny přeložil Jiří Stejskal

Knižka patří do řady svědectví o živé důvěře lidí v ochranu a pomoc Neposkvrněné a také o věrnosti, s níž Panna Maria plní, co slíbila. Přináší zprávy o mimořádných jevech zprostředkovaných Zázračnou medailkou. Příběhy uveřejněné v knížce jsou výběrem ze stovek věrohodných záznamů o událostech přesahujících lidské zkušenosti a zákony přírody. Zde hovoříme o zázracích. Proto medailka dostala pojmenování Zázračná.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Brož., 124 x 189 mm, 94 stran, 129 Kč

příkladů a pomáhá tak vidět nejen význam role rodičů, ale stává se praktickou příručkou pro každodenní kontakt s dětmi.

Návrat domů • Čtvrté vydání • Brož., 137 x 204 mm, 138 stran, 175 Kč

ČTYŘI OBDOBÍ MANŽELSTVÍ

Gary Chapman • Z angličtiny přeložila Radka Braňová

Partnerské vztahy procházejí neustálou proměnou. Práce, která vychází z mnohaleté poradenské zkušenosti autora, dá čtenáři nahlédnout do jednotlivých období života s jejich emocemi, postoji, způsoby jednání a atmosférou vztahu. Autor poukazuje na výhody i úskalí jednotlivých období a snaží se vyvést naši cestu zpět k radostnějším etapám spoluzítí. Kromě precizní definice jednotlivých období přináší velice hluboké vhledy do řešení konfliktních situací i nedorozumění.

Návrat domů • Brož., 137 x 204 mm, 140 stran, 185 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

POTŘEBUJI TVOU LÁSKU

(CO MŮŽEŠ UDĚLAT PRO SVÉ DÍTĚ)

Dr. Ross Campbell • Z anglického originálu přeložili Marta a Pavel Holekovi

Tuto knihu ocenili mnozí rodiče, pedagogové a další lidé, přicházející do styku s dětmi mezi druhým a dvanáctým rokem. Autor, který je profesorem pediatrie a psychiatrie na univerzitě v Tennessee, pomáhá ve své práci porozumět důležitosti bezpodmínečné lásky pro zdravý vývoj dítěte. Kniha obsahuje množství

BIBLICKÉ PUTOVÁNÍ

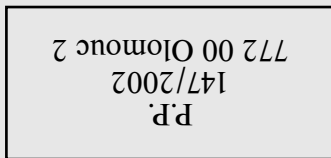
Křesťanská stolní hra pro 3 až 6 hráčů od 6 let. Biblické putování je hra, ve které hledáte předměty, zvířata a rostliny z biblických příběhů. Kde je najdete? Na cestách v herní ploše, kterou si postavíte okolo chrámu. O tom, kdo jich najde nejvíce, rozhoduje nejen štěstí, ale také to, jakou trasu na herní ploše zvolíte. Pomohou vám dobrá rozhodnutí i spolupráce s ostatními hráči. Jednotlivé součásti hry jsou uloženy v malé krabičce o rozměrech 180 x 120 x 50 mm (š x v x h).

Samuel • 450 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzercce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

D + 1

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Cernochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Vlček, PhDr. Lubomír Štula. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://www.maticecm.cz/svetlo; objednávky týdeníku a knih, inzercce: knihy@maticecm.cz). Registrční značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnická 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanova, Medzugerje aj.), se podřízujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.